

Tør jeg elske dig?

Af Pia Serup

© 2023 – Pia Serup

Forlag: Books on Demand – Hellerup, Danmark

Fremstilling: Books on Demand – Norderstedt, Tyskland

Bogen er fremstillet efter on-Demand-proces

ISBN 978-87-4305-434-4

Forfatterens kommentar

Denne sande fortælling er for dig, som holder af en kærlighedshistorie, hvor hovedpersonen gennemgår en rivende personlig udvikling. Historien finder sted i mit voksenliv, hvor dating og mit familieliv var en kilde til glæde, men også prøvelser og traumer.

Bogen indeholder ingen konstruerede karakterer eller situationer. Nogle karakterer og situationer er dog slået sammen, og andre er udeladt, hvis jeg har skønnet, at de ikke havde betydning for historiens forløb og sandfærdighed.

For at beskytte personernes identitet og min egen identitet har jeg valgt at omskrive visse afslørende detaljer såsom lokalitet og navne.

Pia Serup

Medredaktør på KompleksPTSD.dk

Indledning

»Pia, vil du gifte dig med mig?«

På et sekund skiftede min opmærksomhed væk fra et magasin med kulørte sider til min kæreste, der sad på knæ foran mig. En stor buket langstilkede, røde roser fyldte halvdelen af mit synsfelt.

»Øh – ja,« fremstammede jeg.

Resten af eftermiddagen udspillede der sig en kamp i mit hoved. *Det går alt for hurtigt det her. Han vil garanteret kun giftes med dig, fordi du er gravid. Hvem siger også, at han er den rette for dig?*

Jeg kan altså virkelig godt lide ham. Han er så god og sød ved mig.

Ja, men hvem siger han bliver ved med at være det?

Tøvende gik jeg ud i køkkenet, hvor min kæreste var ved at hakke grøntsager. Jeg så på hans brede ryg og havde allermest lyst til at vende om. *Du bliver nødt til det, Pia.*

»Jeg ved godt, at jeg har sagt ja til at gifte mig med dig, men jeg er blevet i tvivl.«

Han lagde kniven fra sig og så overrasket på mig.

»Jeg vil ikke have, du bare gifter dig med mig, fordi jeg er gravid. Det skal være fordi vi elsker hinanden.«

»Det er heller ikke kun derfor, Pia. Jeg elsker dig jo.«

»Det ved jeg godt, men det går lidt for hurtigt for mig. Jeg ved godt, at jeg er vanskelig, men jeg har altså brug for at tænke mere over det.«

Jeg bliver nødt til at tale med Erik om det her.

»Det er helt i orden, Pia. Du tager dig bare den tid, du har brug for. Vi har ikke travlt.«

Erik så afventende på mig. Hans blik var direkte, og tøvende så jeg ned på mine hænder, som knugede om en kuglepen. Jeg var næsten altid nervøs, når jeg besøgte min psykolog. Det føltes som om han kunne se ind i min iturevne sjæl.

Jeg rettede ryggen og så ind i hans kloge øjne. »Min kæreste vil giftes med mig.«

Han smilede. »Hvordan har du det med det?«

»Jeg er ikke sikker på at jeg vil giftes med ham. Jeg ved godt at jeg har arbejdet hårdt for at få en ordentlig kæreste som ham, men...« Jeg så ned på mine hænder som drejede kuglepennen mellem fingrene. »...hvad nu hvis han ikke er den rette for mig? Hvis jeg gifter mig med ham, bliver jeg jo bundet på hænder og fødder.«

Erik lagde sine spinkle ben over kors og strøg en hånd hen over sit sølvfarvede hentehår. »Der er ikke noget, som der vil binde dig til ham, mere end at få et barn med ham. I vil altid skulle arbejde sammen. I er bundet sammen for altid.«

Hans ord fik det til at løbe koldt ned ad ryggen på mig.

1. del

Han forlod hende igen
Trods løfte om kærlighed
Hun tog ham tilbage

August 1998

Toget fra København standsede på perron 1 på Aarhus Hovedbanegård, og Jens steg af toget, som en af de sidste.

»Hej, skat,« lød det fra mig, mens jeg gav ham mit bredeste smil.

Han stillede sin rygsæk og tre tasker fra sig og omfavnede mig. Hans lange arme omsluttede mig, og jeg lagde min kind ind mod hans brystkasse. Gennem hans tynde t-shirt kunne jeg mærke varmen fra hans brede brystkasse. Jeg stod længe og lod mig opsluge af hans brede favn, som en antilope, der efter lang tids tørke endelig havde fundet et vandhul.

Jens så ned på mig. »Hvor holder bilen?«

Jeg slap taget om hans krop og tog de to mindste tasker inden jeg svarede: »Henne af Ryesgade.« Jeg så over på ham med et skævt smil. »Det er dejligt at se dig igen.«

»I lige måde,« svarede han. »Jeg har savnet dig, Pia.« Han sendte mig et smil, der fik mig til at smelte som en softice på en varm dag.

Vi traskede henad Ryesgade og stilede direkte hen mod min bil. Der var varmt. Sensommeren havde besluttet, at den ville ryste det sidste af sommerens varme fra sig. Jeg åbnede en bagdør og læssede de to tasker ind på bagsædet. Der var ikke nok plads, og med et kik konstaterede jeg, at der var et barnesæde i vejen. Pinligt berørt skyndte jeg mig at få taskerne ud af bilen. Jeg lettede på solbrillerne og strøg mit halvlange, lyse hår om bag øret. »Det er ikke min bil,« konstaterede jeg tørt, mens jeg så mig søgende omkring.

Jens grinede. »Nej, den står ved siden af.«

Jeg fik låst dørene op og fik taskerne om bag i min Ford Escort. »De ligner også hinanden,« konkluderede jeg.

»Nej, de gør ikke,« sagde han, mens han forgæves prøvede at undertrykke et grin der var på vej.

»Jo. De er begge hvide,« svarede jeg tørt.

Der lød en raslen fra motoren, da jeg drejede nøglen i tændingen. Jeg drejede en gang mere, og så var bilen oppe i omdrejninger. Stemningen var afslappet, mens jeg kørte hjem mod vores lejlighed.

Efter at vi stønnende havde slæbt taskerne op til vores lejlighed på tredje etage, var vi endelig hjemme. Jeg havde købt noget friskt brød og pålæg, som jeg satte ind på spisebordet.

»Det er helt underligt, du er her igen,« sagde jeg mens jeg satte mig på stolen overfor ham.

Hans krop stivnede. »Hvad mener du?«

Jeg rykkede uroligt rundt på sædet. »Det er dejligt. Jeg har jo savnet dig.«

Har du nu også det?

Jeg sendte ham et smil, der ikke nåede øjnene. »Hvordan synes du, det er at være tilbage i vores lejlighed?«

»Det ved jeg ikke.« Han lagde to skiver hamburgerryg på et stykke franskbrød og så op på mig. »Der er selvfølgelig meget mere plads her end der var ovre i København.«

»Ja. Det var ikke så stort det værelse, du lånte af min fætter.« Jeg trak vejret dybt og så ned på min kniv, der smørrede et stykke rugbrød. »Du kunne jo heller ikke blive ved med at bo der.«

Jens så mig ind i øjnene. Han sagde ikke noget.

Jeg rakte nonchalant ud efter spegepølsen, som var ovre på hans side af bordet. Mine øjne flakkede, da jeg tøvende spurgte ham: »Hvordan var det egentlig at sige farvel på arbejdet?«

Han er nok sur på dig fordi du ikke ville bo i København.

»Chefen sagde, at han var ked af, at jeg ikke blev, for han var godt tilfreds med mit arbejde.«

»Det var vel dejligt at høre?«

»Ja. Det var det.« Han så tilfreds på mig.

»Men hvad med dig?« sagde jeg bekymret. »Hvordan havde du det med at sige farvel på arbejdspladsen?«

Puha, Pia. Du er ude på farligt terræn.

Han løftede sin hage med et ryk og fejede det lange mellemblonde pandehår væk fra sit ansigt. »Det har jeg det fint med. Nu er jeg her hos dig, og det er det vigtigste.«

Et skud af dårlig samvittighed røg op i mig, fordi jeg havde sagt nej til at købe lejlighed med ham i København. Jeg udbrød: »Men vi kunne jo godt have boet hver for sig i et års tid. Bare så du nemmere kunne få et andet job.«

»Det har vi talt om,« svarede han brysk. »Jeg ønsker, at vi er sammen, og da du ikke vil bo i København, er det her måden, vi kan være det på. Så er den ikke længere.«

Jeg så ned mod min tallerken. »Det må nu alligevel have været svært at sige op, når du nu godt kunne lide jobbet og dine kollegaer.«

»Nej. Det er okay«, svarede han mens jeg kunne se, at hans kæbemuskler trak sig hårdt sammen.«

September 1998

Tonerne fra the Corrs nummer »Torn« skyllede ud af højtalerne inde i stuen. Med længselsfuld stemme sang Andrea Corr:

»What can I do to make you love me

What can I do to make you care...«

Jeg sad inde på vores kontor og prøvede at koncentrere mig om vores økonomi. Det var svært, for musikken skar ind i mine ører.

»Jens. Kommer du ikke lige herind,« råbte jeg.

Musikken forstummede, og han kom traskende ind på kontoret. Lettere irriteret spurgte han: »Hvad er der?«

»Prøv og se her.« Jeg pegede på computerskærmen. »Det er godt nok ikke mange penge, vi har at gøre med i den her måned. Det er da også fandens du blev sat i karantæne. Når mad og alle faste udgifter er betalt, så har vi kun 100 kr. til hver af os om ugen.«

»Det er heldigvis kun i 5 uger.«

»Ja, men jeg synes nu godt, at vi kunne bruge lidt mere at gøre med. Der er ingen penge til benzin, og fornøjelser kan vi godt skyde en hvid pind efter.« Jeg så opgivende på ham. »Men« – jeg fortsatte tøvende – »jeg har snakket med min mor og far og spurgte dem, om de ikke har lidt arbejde, som vi kan tjene lidt ved.«

»Nåh.«

»De vil godt give os 125 kr. i timen for at sætte loftslister op inde i deres hus og male træværket udenfor. Er det ikke fint?«

»Vi er jo ikke ligefrem tømrere,« sukkede han.

»Nej, men det skal nok gå alligevel.«

»Det kan jo godt blive et problem med A-kassen«, mumlede han.

»Det er mine forældre. Hvor galt kan det gå?« Jeg fortsatte uden at vente på et svar. »Vi kan tage derop allerede i morgen. Skal vi ikke sige det?«

»Jo. Det kan vi godt,« sagde han og gik tilbage til stuen.

Jeg stod højt oppe på en stige mens jeg nynnende så på mine penselstrøg, der dækkede mere og mere af sternbrædderne på mine forældres hus. Min lillebror, Jesper havde et fast greb om stigen mens det højlydt lød fra ham:

»Vi er nogle stykker der har aftalt at mødes hos mig og Anne Mette på lørdag. Kommer I ikke?«

Jeg kravlede ned fra stigen, så jeg var i samme højde som ham. »Jeg snakker lige med Jens om det. Han er nede ved den anden gavl.«

»Okay. Du ringer bare og siger, hvad I finder ud af.« Jesper vendte om på hælen og gik ind i huset til vores forældre.

Jeg traskede ned til Jens i den anden ende af huset. Efterårsvinden susede gennem træerne og fik blade til at hvisle hen af fliserne. Løvet knasede under mine fødder mens jeg gik. Han var i gang med at male udhæng. Træbeskyttelse dryppede ned på et stykke plastik, som bevægede sig i vinden. »Hvad siger du til, at vi besøger Jesper og hans kæreste på lørdag? Vi bliver nogle stykker.«

»Nej. Det gider jeg ikke. Jeg vil gerne tage det lidt med ro i weekenden.«

»Du gør da ikke andet end at tage det med ro,« kom det spydigt fra mig.

»Hvad mener du med det?«

»Vi sidder derhjemme og kukkelurer hele tiden. Jeg mangler at der sker noget. Jeg tror vi begge vil have godt af at få en lille pind i øret.«

»Så kan du tage af sted,« sagde han, mens han fortsatte med at male.

»Kan jeg slet ikke lokke dig med?« prøvede jeg med en kælen stemme. »Det er lang tid siden, at vi rigtig har haft det sjovt.«

Der kom ingen svar fra Jens.

Jeg fortsatte: »Det er efterhånden noget svært at få dig med på noget. Er der noget galt?«

»Ikke andet end det er træls at stå her og male, når jeg hellere vil bruge min uddannelse.«

»Ja, men nu er det sådan det er. Det er ikke godt for dig, bare at være hjemme. Det er da til at blive deprimeret af. Tror du ikke du skal tage en snak med din læge for at finde ud af om alt er som det skal være?«

»Jo. Det har jeg tænkt på.«

»Skåååål,« råbte Jesper mens han stak sin øl op i vejret. Et ekko af »skål« fyldte stuen. Flasker og glas slog mod hinanden, og ovre på den ene langside af bordet var der tre, som skyllede en række shots i sig.

»Det var godt, du kunne komme Pia.« Jesper smilede kærligt til mig. Det er en skam, du ikke kunne få Jens med. Det er lang tid siden, at vi har set ham. Har han det okay?»

»Ja. Det tror jeg nok. Han har bare ikke lyst til at feste og sådan.«

»Han ville heller ikke med i biografen i sidste uge. Han har ikke godt af, bare at sidde og glo derhjemme. Du må se at få lidt mere gang i ham.«

»Det kan du sagtens sige,« fnøs jeg og drak en tår af min øl. »Han vil ikke. Jeg kan jo ikke slæbe ham ud ad døren.«

»Nej,« grinede Jesper. »Det er han sgu alt for stort brød til, at du kan klare søs.«

Anne Mette sagde skål og så over på mig. »Så hverken dig eller Jens ville bo i København?»

»Han var glad for sit job, men min chef var alt for ustruktureret til at jeg kunne holde det ud.«

»Kunne du så ikke have søgt et andet job?»

»Jo, det kunne jeg måske nok, men jeg kunne ikke undvære jer,« sagde jeg for at lukke samtalen.

Og så skulle jeg også købe en lejlighed sammen med Jens. Det tror jeg ikke var en god ide.«

Pludselig brølede det ud af højttalerne:

»I'm horny

Horny, horny, horny

So horny...«

To af Jesper kammerater dansede rundt i stuen med armene i vejret, mens deres hofter vippede i takt til det nye nummer af Hot'n Juicy.

»Nåh, men det er også godt at du er hjemme igen,« brølede Anne Mette.

»Hvad siger du?» sagde jeg med hævet stemme.

Hun rystede på hovedet og tog en tår af sin øl.

November 1998

Jeg åbnede en lille kuvert stilet til mig, foldede spændt brevet ud og læste hurtigt ned ad siden. Med hastige skridt var jeg inde i stuen hos Jens. Han sad som sædvanligt og så Star Trek i fjernsynet.

Bag ham var væggene nøgne. Vi havde ikke fået pyntet op i lejligheden, selvom vi havde haft den i et par år. De røgfarvede rullegardiner, som fulgte med lejligheden fra den tidligere lejer, var trukket ned, så lyset ikke kunne trænge ind i stuen. Det var nu heller ikke fordi udsigten var noget særligt. Det rekreative område bag vinduerne bestod af jernbaneskiner, der ikke mere var i brug, tilfældige buske og en græsplæne der ikke havde været slået i årevis.

»Jeg er optaget på det kursus, som jeg gerne vil på. Hvor er det fedt,« udbrød jeg begejstret. »Det er lige mig. Det giver lige et ekstra pift til min uddannelse.«

»Der var du heldig.« Han smilede kortvarigt og vendte tilbage til Star Trek.

Min begejstring forsvandt som dug for solen. Jeg så skuffet på ham. »Ja, men det må man også godt være en gang imellem.«

»Hvordan gik det, ellers ved lægen?«

Hans øjne var stadig på fjernsynet, da han svarede: »Nåh. Det gik, okay. Jeg fik en god snak med ham.«

Stædigt fortsatte jeg: »Hvad sagde han så?«

Han så over på mig. »At det er godt, at jeg tager det lidt stille og roligt efter jobbet i København. Han kunne godt forstå, at det var hårdt at stå uden arbejde igen.«

»Jeg tror nu ikke, du får det bedre af bare at sidde her og se fjernsyn.«

Hans øjne var igen tilbage på skærmen. »Det skal jeg nok selv finde ud af.«

»Kan du ikke lige se på mig i stedet for at se på det dumme fjernsyn?«

Modvilligt rejste han sig og slukkede fjernsynet og satte sig tilbage i sofaen det samme sted. Demonstrativt så han på mig. Hele hans kropssprog råbte på at jeg skulle blive færdig med det, jeg ville sige.

Jeg mærkede en tøven indvendigt, men rettede så ryggen og fremturede: »Vi kan da godt lave noget sammen og besøge nogen. Kunne det ikke være rart at være sammen med nogle flere mennesker? I København så du jo kun nogle, når du var på arbejde.«

»Jeg vil fandeme ikke sidde og fjolle og drikke med din bror og hans venner,« fnøs han. »Hvis du vil spille tiden med det, så kan du bare gøre det. Jeg skal nok selv bestemme, hvem jeg vil være sammen med.«

Min krop stivnede, og med en stemme som en lille pige, der havde fået skældud, peb jeg: »Nogle gange så tror jeg slet ikke, du kan lide at være sammen med mig.«

Han så koldt på mig og udbrød: »Det hele handler ikke om dig.«

»Hvad har jeg gjort, siden du taler sådan til mig?«

»Ingenting,« vrissede han, mens han rejste sig fra sofaen og forlod stuen.

Varmeblæseren i min Ford Escort kæmpede en hård kamp mod kuldegraderne der var inde i bilen. Jeg havde ikke vanter på, så jeg holdt spartansk på rattet med to fingre.

Bare jeg får en rigtig god praktikplads, tænkte jeg lettere bekymret. Jeg har 4 måneder til at lære en hel masse på kurset så mon ikke, det lykkes. Jeg smilede for mig selv, mens jeg kørte ind ad vejen, som jeg boede på. Et blik op på lejlighedens triste rullegardiner fik mine muskler i nakken til at spænde. *Det er træls med Jens. Nu har han været hjemme i en måned, og han er lige så sur, som han plejer at være. Det er lige meget hvad jeg gør, så er det aldrig i orden.*

Jeg smed skoene, hængte min jakke på knagerækken og gned så mine hænder for at give dem noget varme. Der var helt stille i lejligheden. Med et kik ind i stuen og kontoret, kunne jeg konstatere, at Jens ikke var hjemme. Lettet åndede jeg ud og benyttede lejligheden til at ringe til Susanne uden at Jens kunne høre det. Jeg trak en stol fra spisebordet hen til telefonen og var klar til at sludre med Susanne.

»Jeg er efterhånden træt af at liste rundt om Jens. Der skal næsten ikke noget til før han bider hovedet af mig.«

»Hvad har han nu gjort?« spurgte Susanne interesseret.

»Det har jeg egentlig svært ved at sige.« Jeg så på en lille plet på mine cowboybukser, som jeg prøvede at skrabe væk med en negl. »Det er mere stemningen, når vi er sammen. Han bider af mig og skælder mig ud, uden jeg helt ved, hvad det er, han er utilfreds med.« Jeg sukkede højlydt inden jeg fortsatte. »Jeg render hele tiden rundt med en knude i maven.«

»Det er da vildt ubehageligt. Tror du ikke det var bedre, du kom væk fra ham? Det lyder ikke som om I er gode for hinanden.«

»Nej. Det ved jeg godt. Det er bare ikke så nemt, for han er den fyr jeg har mødt, som jeg passer bedst sammen med. Du ved kun alt for godt, hvad det var for nogle fyre, som jeg havde før Jens. De var kun ude på sex, eller også var jeg ikke interesseret i dem. Jeg er godt nok blevet udnyttet mange gange af mænd, der kun var interesseret i min krop. Sådan er Jens ikke. Faktisk kan jeg ikke huske, hvornår vi havde sex sidst.« Jeg trak på skulderen og sukkede. »Ikke fordi det interesserer mig særligt meget. Det er lidt svært at blive seksuelt ophidset, når jeg knap nok kan få et smil eller et kram fra ham.«

»Der findes altså fyre, som er både søde og interessante,« insisterede Susanne. Du skal ikke lade dig nøje Pia.«

December 1998

Jeg så ned på min nye guldring, som Jens havde givet mig på min 30-års fødselsdag. Det var noget af en overraskelse, at han gav mig, så dyr en gave. Det havde jeg ikke regnet med. *Han må mene det alvorligt med mig.*

Så skulle han da tage at vise det.

Skuffet så jeg over på Jens. »Henter du ikke nogen rundstykker?«

Han sad i sofaen i sorte joggingbukser og så fjernsyn. Hans ansigt var lige så udtryksløst, som en maske. »Det gør jeg lidt senere.«

»Hvis vi venter ret meget længere, så har bageren ikke flere kager.«

»Du kan sgu da vente lidt,« tordnede han.

»Prøv da lige at tale ordentlig til mig.«

»Jeg har hovedpine. Jeg går, når pillerne virker.«

»Det kunne du da bare have sagt.«

Jens sukkede højlydt. »Kan du ikke bare lade mig få noget ro? Jeg har ikke lyst til at snakke lige nu.«

»Okay.« Jeg gik ind på kontoret og lukkede døren. Mine skuldre hang længere nede end de plejede.

Hvorfor kan han ikke bare tale pænt til mig? Det nytter ikke engang at tale med ham om det. Han kan godt se, at han kritiserer og bider af mig, og han undskylder, men hvad hjælper det, når han alligevel gør det samme igen et par dage efter?

En halv time senere ringede telefonen. Jeg skyndte mig ind i stuen, tog en dyb indånding og løftede røret.

En kvinde og en mandsstemme sang ind i mit øre:

»I dag er det Pias fødselsdag.

Hurra, hurra, hurraaaa...«

Efter sangen blev røret lagt på. Jeg blev helt varm om hjertet og mens jeg så over på Jens, udbrød jeg: »Der var nogen som sang fødselsdagssang for mig. Hvem mon det var?« Min nysgerrighed var vakt. »Det lød som om det var min mor.«

»Kan du ikke gå ind på kontoret,« lød det træt fra ham.

»Hvis du har hovedpine, så kan du da gå ind og lægge dig.«

Han rejste sig op uden et ord, og lidt efter hørte jeg døren blive lukket ind til soveværelset.

Kan han overhovedet lide mig? Jeg kan godt være noget i tvivl. Hvad har jeg gjort, siden han behandler mig sådan?

Hold nu op. Han kan godt lide dig. Det ved du da godt. Han har flere gange sagt til dig, at han vil kæmpe for, at det kan fungere mellem jer, og at det skal være jer to for altid.

Det virker bare ikke som om han virkelig mener det.

»Tillykke med fødselsdagen,« sagde min mor mens hun gav mig et langt knus.

Far stod bag ved hende med en buket røde tulipaner. »Værsgo, Pia,« sagde han og bredte sine arme ud til et knus.

Jeg var glad for at se dem, og da Jesper og Anne Mette kom 10 minutter senere, var vi fuldtalligt til aftensmad og fødselsdagshygge. Jeg stillede en vase med de røde tulipaner midt på sofabordet. Den passede til den sparsomme julepynt, som jeg havde fået hængt op 1. december.

Efter jeg havde pakket gaver op, satte vi os ved spisebordet, hvor jeg havde dækket op med hvid velourduk og servietter med små flag på. Jens og jeg anrettede koteletter i fad og fik sodavand og en flaske Rioja på bordet.

»Var det dig, der ringede og sang en fødselsdagssang for mig ved 10-tiden?« Jeg så spørgende på min mor, mens jeg trak min stol ind til bordet.

»Ja, det var mig og Jesper,« sagde hun med et bredt smil.

Jeg så fra mor til Jesper. »Det var lidt spændende, for jeg kunne jo ikke høre, hvem det var, men jeg blev rigtig glad.«

Min far lænede sig frem i stolen og så over på Jesper og mig. Han rømmede sig. »I ved godt de to par, som vi kender fra Skals.«

Jeg rystede på hovedet. »Det siger mig ikke lige noget.«

»Du ved da godt hende den søde dame, som arbejdede ved Brugsen i Skive?«

»Nej. Det siger mig ikke noget.«

»Nåh, men vi var henne ved dem i torsdags, og hente fem høns. Vi betalte kun 20 kroner pr høne, og to af dem var endda Isa Brown. Dem kender du godt.« Jeg rystede på hovedet. Velvidende, at han nok skulle fortælle mig om dem. »Det er de brune høns. De lægger en masse æg. Så kan vi få blødkogte æg hver dag, og så er de så rolige. Du skulle se dem i vores hønsegård.« Han smilede over hele ansigtet. »De er så søde.« Hans ansigt blev mere alvorligt. »Det er lidt noget andet med de to skovhøns. De vil gerne bestemme. Det var også sådan nogen, som vi havde hjemme på gården, da jeg var barn.«

Han begyndte at grine for sig selv. »Nej. Der skal I lige høre en sjov historie.« Han så skiftevis på Jesper og på mig. »I ved godt den gårdferie, som vi var på i sommers med de to par, som vi kender fra Skive.« Vi nikkede begge to. »Da vi skulle finde gården, kørte vi bagerst, men de kørte alt for hurtigt, så lige pludselig var de væk, og vi anede ikke, hvordan vi skulle finde den gård. Der var så den tankstation, som vi kørte ind til for at spørge vej, og der, så jeg så en taxa. Han var åbenbart inde i baren ved siden af, så jeg gik ind og spurgte ham om vej. Chaufføren tog så armene i vejret og rystede på hovedet.« Min far gjorde det samme som chaufføren og fortsatte så. »Jeg tror det bare var sodavand, han drak. Nåh, men vi fik ham så til at køre foran os hen til gården. Det tog nok...« Han tænkte sig om. »35 minutter, inden vi var foran gården.«

Jeg trak vejret dybt, mens jeg overvejede, hvor lang hans historie var. »Mor gik så hen til hans bil og betalte ham,« fortsatte han. »Han fik også lidt ekstra. Vi kom ind til de andre. De var næsten lige kommet, og de kunne ikke forstå, hvordan vi var kommet frem. Jeg trak på skulderen og sagde: »Nåh – det var såmænd ikke noget problem. Vi kørte direkte mod Bologna, og så var det jo lige 10 km derfra.«

Jesper og jeg grinede indforstået. Vi vidste kun alt for godt, hvor dårlige mor og ham var til at finde vej.

Min mor lignede en mut teenager med sine brune, halvlange krøller og en mund, der var på størrelse med et kirsebær. »Det var Firenze, som vi kørte mod,« rettede hun og så surt på min far.

Han så irriteret på hende. »Nej. Det var ikke. Bologna var den by, som lå lidt nord for Firenze. Det ved du da godt.«

»Du kan ikke huske noget som helst. Det var Firenze. Det ved jeg.«

Prøvende sagde jeg: »Det er da fuldstændigt lige meget for historien.« Jeg tror ikke de hørte mig.

Mit blik skiftede over til Jesper, som sad på min højre side. »Du har da fået ny frisure, har du ikke?«

»Jo. Jeg tog det lige med trimmeren,« svarede han, mens han med højre hånd strøg fingrene hen over de korte stubbe. »Så ser jeg også lidt mere rå ud.« Han løftede hagen, og et barskt udtryk kom frem i hans ansigt. »Du har da også fået ny frisure.«

Min far vendte opmærksomheden mod mig. »Den klæder dig, men du har jo også altid været en flot pige, Pia.« Han smilede bredt til mig.«

Min mor så på min far. »Det er også fordi hun er lyshåret.«

»Jeg håber da, det er lidt mere end det,« svarede jeg med et skævt smil.

»Ja. Du har aldrig haft problemer med at få dig nogen kærester.« Et smørret smil bredte sig over hans ansigt. »Der var mange, og de var svære at holde fra døren, da du boede hjemme.«

Mine tæer krummede sig sammen, og mine lange øjenvipper vibrerede. »Far. Må jeg godt være fri?«

»Det må du da Pia,« svarede han blidt. Han så over på Jens, og med et overdrevent smil, sagde han: »Nu har du jo også en god fyr som Jens. Så er der jo ikke mere at tale om.«

December 1998

»Kan du ikke skrue ned? Jeg kan ikke koncentrere mig,« udbrød jeg højlydt, mens jeg prøvede at skrive på en rapport, som skulle afleveres på mit kursus.

Jens så over på spisebordet, hvor mapper var spredt ud over det hele. »Du kan bare sætte dig et andet sted.«

»Det kunne du også. Du sidder jo næsten hele tiden herinde og hører musik eller ser fjernsyn. Der er næsten aldrig ro herinde.« Jeg rejste mig og gik hen til forstærkeren og skruede ned på volumenknappen.

»Du skal fandeme ikke skrue ned,« råbte han. »Jeg var ved at høre det der.«

Hans ord ramte mig, som en lussing. »Jeg skal vel også have lov til at være her.«

»Det er du så sandelig også. Hvem kan være i tvivl om det?«

Mener han at jeg fylder meget?

»Hvad siger du?« svarede jeg uforstående.

»Der er sgu andre i huset end dig,« vrissede han. »Prøv du lige at tage lidt hensyn.«

»Det er sgu da dig der ikke tager hensyn.«

»Jeg har da ikke gjort andet end at tage hensyn til dig lige siden vi mødtes første gang.«

Nåh, så tager han offerrollen.

»Siger du, jeg ikke tager hensyn? Jeg gør da ikke andet end at gå på listefødder herhjemme. Du render jo rundt og er så pissesur. Det er jo snart lige meget hvad jeg gør, så får du det vendt til, at det er mig, der er noget galt med.«

»Gå!« Han vendte ansigtet bort fra mig og pegede hen mod døren.

»Du er fandeme heller ikke til at tale med,« fnøs jeg, da jeg forlod stuen.

Jeg gik ned af trapperne i opgangen, mens jeg vredt strøg nogle tårer væk fra mine øjne. *Hvorfor kan vi ikke få det til at fungere? Vi har kendt hinanden*

i så lang tid. Vi kender hinanden ud og ind. Det skal fungere, for hvad er alternativet? Der er ikke noget alternativ.

Efter at have gået en tur ned til centrum og tilbage igen var jeg igen i vores entre. I baggrunden kunne jeg høre Jens hviske: »Hun kommer nu.« Jeg skyndte mig hen til stuen og så Jens lægge røret på telefonen.

»Hvem snakkede du med?«

»Nåh, det var bare min søster,« svarede han henkastet.

Om aftenen var det som om Jens var blødt lidt op. Han så på mig med et varmt blik. »Du ved godt, at jeg elsker dig, ik?«

»Jeg elsker også dig,« kom det lidt for hurtigt fra mig. »Jeg synes bare, at det er træls, at vi skændes så'n.«

Jens smilede. »Det synes jeg også. Skal vi ikke lægge det bag os? Vi er vist lidt for nærtagende, begge to.«

»Ja, det har du ret i, men alligevel... Jeg kan ikke forstå, hvorfor vi ryger ind i de samme skænderier igen og igen. Det kan sgu da ikke være så svært at tale pænt til hinanden, vel?«

»Nej. Det skulle man ikke tro,« sagde han henkastet, mens han tændte stereoanlægget. »Prøv lige at høre det her nummer. Når jeg hører det, tænker jeg på dig.« Varme toner fra Van Morrison flød gennem højtalerne:

»Have I told you lately that I love you

Have I told you there's no one else above you

You fill my heart with gladness

Take away all my sadness.

Ease my trouble, that's what you do...«

Jeg så på Jens, som om ordene kom fra hans mund. På hans vejrbidte ansigt bredte sig et af hans sjældne charmerende smil.

»Jeg elsker også dig,« hviskede jeg og gav ham et varmt kys. Jeg er glad for, du har det bedre.«

Jens kyssede mig tilbage, og alle tidligere ord blev visket ud.

Jeg tørrede støvlerne på måtten i entreen og hang mit overtøj på en knage. Dagen på kurset havde været lang, og køreturen havde været meget mærkelig. En grisetransport var væltet i en rundkørsel, så der rendte grise rundt i alle retninger. Jeg glædede mig til at fortælle Jens om oplevelsen, men skulle lige

have et glas koldt vand. Mens jeg var ved at hælde vand i et glas, stillede han sig i døråbningen til køkkenet. Han så alvorlig ud, da han sagde: »Jeg har brug for at tale med dig.«

Det var som om det kolde vand rislede ned ad min ryg, da jeg påtaget glad svarede: »Okay.« Jeg gik med forsigtige skridt bagved Jens. Han satte sig i den ene længe af hjørnesofaen, og jeg satte mig i den anden længe.

Jeg nippede til vandet og prøvede at lyde ubekymret, da jeg sagde: »Nåh. Hvad er det så, du vil snakke med mig om?«

Nu forlader han dig.

»Jeg har det psykisk dårligt, og det har jeg haft de sidste par måneder.«

Jeg så indgående på ham og kunne pludselig se en skrøbelighed hos ham, som jeg ikke havde bemærket før. Han var som om en antik vase, der ville gå itu, hvis jeg pustede på ham.

»Jeg kan mærke, at jeg ikke har de samme følelser for dig mere, som jeg havde engang, og jeg oplever ikke, du er så kærlig som jeg har brug for...«

»Okay,« peb jeg, mens jeg beskyttende holdt om min mave. Jeg undertrykte en trang til at sige noget igen. Han så ikke ud til, at han kunne klare det.

»Det var hårdt for mig at komme hjem til Aarhus og pludselig være arbejdsløs igen. Du var der ikke for mig. Du fortsatte bare dit liv, som om intet var hændt, men det var der.« Hans øjne var fugtige, da han fortsatte: »Jeg kan ikke mærke, du elsker mig. Du kan godt sige det, men det er som om der er en distance mellem os, og det tror jeg altid der har været fra din side. Det kan jeg ikke holde til. Jeg har altid elsket dig ubetinget, men det er som om du ikke har det på samme måde, så jeg har overvejet at bryde med dig.«

Det gav et jag gennem min krop, og alligevel flyttede jeg mig ikke en millimeter. *Nu er det slut. Han vil ikke mere, lød en lillepigestemme i mit indre. Han kender mit indre, og han kan ikke lide det han ser. Han har ret. Jeg kan ikke elske, og jeg er ikke værd at elske.*

»Jeg har snakket med min læge om vores forhold, og jeg har også snakket med min mor og søster om, hvordan du er overfor mig, og de mener ikke, du er god for mig. De synes heller ikke, du giver mig det, som jeg har brug for som kæreste og menneske.«

Hvad siger han?

Han har bagtalt dig overfor sin familie.

Det kan han da ikke finde på. Han elsker mig jo.

Jeg var alt for chokeret til at sige noget, men indvendig skreg jeg på hjælp samtidigt med, at jeg tog imod hans endeløse strøm af bebrejdelser. Mine følelser var et virvar. De dansede en kampdans uden at kunne beslutte, hvilken følelse der skulle føre an.

Dagen efter sad vi ved spisebordet og spiste brunch. Stemningen var anspændt, og jeg ønskede mig langt væk. Jens så på mig hen over spisebordet og sagde henkastet: »Jeg tager ned til min søster og hendes kæreste i morgen,«

»Hvorfor? Du kan da snakke med mig?« kom det fra mig med en sikkerhed, som jeg ikke følte. Jeg var efterhånden træt af hans brok og kunne godt bruge noget ro med mig selv.

»Jeg er bange for at jeg gør dig ondt, hvis jeg bliver.«

Mit hjerte holdt kortvarigt op med at slå. *Det sagde han bare ikke.* »Hvad mener du?«

»Jeg har samlet så meget vrede mod dig, så...« Han overvejede, hvordan han skulle formulere det. »Jeg har faktisk tænkt på, at jeg ville smide dig ud ad vinduet.«

Chokeret så jeg på ham. Jeg kunne se, han mente det alvorligt. »Men det kunne du da aldrig finde på?« lød det tvivlende fra mig.

Tankerne fløj rundt om mig som fluer om et glas cola. »Jeg kan ikke forstå, hvorfor du er så vred på mig. Jeg synes da ikke, jeg har været ond ved dig – i hvert fald ikke bevidst. Hvordan kan du overhovedet få den slags tanker? Jeg har sgu støttet dig i mange situationer, hvor du var ved at gå ned med flaget, og du ved også du altid kan regne med min støtte.«

»Jeg har nok altid vidst, du havde nogle problemer fordi din far ikke var sød ved dig, men du ville ikke høre på mig, når jeg sagde det.«

»Jeg ved godt, det er mig, den er galt med,« sukkede han.

»Hvis du mener det, hvorfor, kritiserer du mig så overfor andre?« lød det vredt fra mig. »og hvorfor søger du hjælp hos alle andre end mig?« Min stemme blev blød som smør. »Jeg er god til at lytte. Det ved jeg. Hvorfor vil du åbne dig overfor dem og ikke for mig?«

»Jeg er bange for, at jeg så kommer til at såre dig.«

»Det er selvfølgelig helt i orden, men det får mig til at føle, at du overhovedet ikke har tillid til mig.« Mit blik var ømt og kærligt, da jeg sagde: »Jeg vil bare hjælpe dig og støtte dig. Hvis du ikke kan åbne dig for mig, hvad er det så for et forhold vi har?«

December 1998

Telefonen ringede. Det var Susanne. Jeg tog røret og trak en spisebordsstol hen foran kommoden og smækkede mine slanke ben op på en anden stol. »Den er helt gal med Jens,« sagde jeg klagende. »Han har svinet mig til og skældt mig ud for ting jeg har sagt og gjort de sidste 2 år, og jeg kan ikke rigtig forsvare mig, for han har det skidt psykisk. Hans læge siger, jeg ikke er god for ham, og for at det ikke skal være løgn, så har han også talt en masse med sin mor og søster om mig, og de er åbenbart enige med hinanden om, at jeg ikke er en god kæreste.«

Tristheden farvede mine tanker sorte. »Jeg er et dårligt menneske,« Susanne. Jeg har ikke kunnet se, at han havde brug for mig. Det var også for ringe af mig, at jeg ikke ville bo med ham i København nu, hvor han havde fået job der.«

»Jeg synes nu, at det var en rigtig beslutning, du ikke købte bolig med ham,« lød det bestemt fra Susanne. »Det ville da ikke være godt, hvis du kom til at sidde alene i en lejlighed med ham derovre, når han er så sur og tvær. Det var da ikke til at holde ud.«

»Det er måske rigtigt nok. Jeg føler bare, at jeg skulle være flyttet med ham, fordi vi jo er kærester, men jeg kan jo så også mærke, at jeg har det skidt med at være økonomisk bundet til ham.«

»Den er da også stukket helt af med ham. Det må have været vildt ubehageligt at høre på alt det brok. Det har du efterhånden hørt rigeligt af.«

Jeg smilede indvendigt, og min før så anspændte krop, flød ud over spisebordsstolen. Det var rart at få at vide, at mine følelser var i orden. »Ja, det var det også. Jeg kan jo ikke ændre på noget, som han siger, jeg gjorde for 2 år siden, og jeg kan ikke forsvare noget, jeg ikke kan huske, og desuden turde jeg ikke sige noget igen, for jeg tror ikke, han kunne holde til det.«

»Han sagde også, at han havde tænkt på at smide mig ud ad vinduet.«

»Hvad siger du?«

»Han er bange for at han skader mig, hvis han er sammen med mig,« uddybede jeg.

»Puha, Pia. Pas på.«

»Jeg tror ikke han kan finde på at skade mig. Det ligger ikke til ham.«

»Det er vist godt nok, at han er taget ned til sin søster. Hvad er det egentlig hans mor og søster har sagt til ham?«

»Det ved jeg ikke. Det vil han ikke sige. Han sagde bare, at de ikke synes, at jeg er god for ham.«

»Men de har jo også kun hørt én side af historien. Jeg synes nu, at det er underligt, at han udleverer dig totalt overfor dem.«

Jeg nikkede. »Det synes jeg også. Han siger, at han ikke har andre at snakke med end dem, men jeg kan da ikke undgå at få et noget anstrengt forhold til dem efter det her.« Jeg sukkede højlydt. Han er nede ved sin søster lige nu. Der har han været i 5 dage.«

»Hvordan går det så med ham dernede?«

»Det ved jeg ikke. Vi har godt nok talt i telefon sammen et par gange, men han siger næsten ingenting.« Frustreret udbrød jeg: »Jeg føler mig fuldstændigt kørt ud på sidelinjen. Jeg aner ikke, hvad der foregår. Det er underligt, for jeg er trods alt hans kæreste.«

Et gentagen duuuut lød i telefonen, mens jeg ængsteligt ventede på at røret blev taget i den anden ende.

Det var Jens' søster, der tog røret.

»Er Jens der?« spurgte jeg med påtaget venlighed. Mine tanker var alt andet end venlige. Jeg var vred over, at hun havde vendt Jens mod mig.

»Nej, han er lige nede at handle ind.«

»Okay.« Mine tanker løb om kap. Jeg anede ikke, hvad jeg så skulle sige. Jeg ville jo ikke være uhøflig. »Hvordan går det ellers nede ved jer?«

»Han har det ikke så godt, så vi får talt en masse. Jeg tror det hjælper ham at snakke med mig og min kæreste.«

Jeg kunne mærke vreden skumme i mig, men fortsatte med at være venlig. »Det er måske også udmærket, at han snakker med jer, for han vil ikke rigtig tale med mig...« Pludselig blev jeg overvældet af tristhed og en naiv tro på, at jeg kunne få støtte hos hende. »eller det vil han godt, men så er det mere, at

han bebrejder mig en masse ting og skælder mig ud. Det må jeg da indrømme er noget hårdt at høre på.»

»Du må tage dig sammen.« Hendes ord føltes som et drag over nakken. »Du må acceptere, at han er kritisk og urimelig i nogle måneder på grund af hans psykiske tilstand. Det er nu, du skal vise, du støtter ham.»

Jeg nikkede, mens mine skuldre faldt længere ned.

Hun fortsatte efter en kort pause. »Jeg synes også, du skal sige til ham, du står klar til at hente ham, når han har brug for det.»

»Men der kan jo komme noget i vejen, så jeg ikke kan.»

»Kan du ikke alligevel, så må I se på det senere.»

»Okay.»

Efter samtalen følte jeg mig nedtrykt og energiforladt. *Bare hun nu ikke synes, at jeg er egoistisk, fordi jeg sagde noget negativt om Jens. Hvorfor kunne jeg ikke holde min kæft?*

Ti minutter senere ringede Jens til mig. »Jeg hører, du har haft ringet.»

»Ja, jeg ville bare høre, hvordan det går med dig.»

»Jeg kan forstå, du er utilfreds med, at jeg siger fra overfor nogle ting, du har gjort,« snerrede han.

Satans. Det var en dårlig start.

»Jeg må da indrømme, det er hårdt, bare at skulle tage imod alle dine bebrejdelser. Selvfølgelig har jeg fejlet indimellem, men jeg synes nu ikke, at jeg er så vanskelig at være kæreste med, som du siger.»

»Nej, det synes du vel ikke,« lød det spydigt fra ham. Men ved du hvad, Pia. Det er sådan det bliver i fremtiden. Jeg har fundet mig i for meget, og det vil jeg ikke mere.»

Vreden skød op i mig, som en nytårsraket, der var klar til at folde sig ud på himlen, men som landede uforløst på naboens tag. På den ene side følte jeg mig forkert. Han havde ret i, at jeg havde nogle mangler som kæreste. Måske var jeg bare for egoistisk og selvoptaget. På den anden side kunne jeg mærke en vrede over, at han og hans søster angreb mig uden hensyn til, hvordan det påvirkede mig. Jeg udbrød: »Det er selvfølgelig i orden, du siger fra overfor mig, hvis jeg gør eller siger noget, der ikke er i orden, men du skal tale ordentligt til mig.»

Mit selvværd kunne ligge på en fingernegl. Jeg var i krig med mig selv, og usikkerheden havde overtaget. Da Susanne ringede, var det lige før jeg ikke tog telefonen. Det var omsonst. Jens, lægen, moren og søsteren kunne alle se,

at jeg bare tænkte på mig selv. Med beslutsomhed sagde jeg til Susanne: »Jeg må og skal tage mig sammen. Det er nu, at jeg skal vise Jens, jeg kan rumme ham og hans vrede mod mig.«

»Du skal ikke tale ham efter munden,« sagde hun kontant. »Bare fordi han har det psykisk dårligt, giver det ham ikke ret til at træde på dig.«

»Men jeg vil jo gerne vise ham, at jeg støtter ham, og er der for ham.«

»Det hjælper ham ikke, du er underdanig. Han skal ikke behandles med fløjshandsker, bare fordi han har det psykisk dårligt.«

Jeg mærkede, at hendes ord fik mig til at vokse. *Jeg skal sgu ikke være underdanig. Hvordan kunne jeg overhovedet tro det?*

Med selvsikkerhed konstaterede jeg: »Ja. Jeg bør vise ham den respekt, at jeg behandler ham som en ligeværdig.«

»Når han behandler dig respektløst, så sig fra...« Jeg nikkede, mens jeg følte mig mere og mere fyldt med energi. »ellers vil han fortsætte med at træde på dig, og du vil bare få det dårligere og dårligere.«

»Det har taget mig så lang tid at få mit selvværd op. Det vil jeg ikke miste. Du har ret, Susanne.« Jeg sukkede tilfreds.

»Min far besøgte mig for resten for et par dage siden. Helt uanmeldt. Jeg var sgu noget overrasket,« fortsatte jeg.

»Har han nogensinde gjort det før?«

»Nej, det har han ikke. Jeg snakker jo jævnligt med min mor, og jeg tror hun har fortalt ham lidt om, hvordan jeg går og har det i den her tid. Han er nok lidt bekymret for mig.«

»Det må have været rart for dig.«

Jeg trak lidt på det, da jeg svarede: »Ja, det var det sådan set, men måske ikke lige i starten. Der var jeg noget urolig i maven. Jeg er ikke vant med at være på tomandshånd med ham. Men det blev bedre. Faktisk hjalp det, at jeg kunne fornemme, at han var lidt usikker over at han bare var kommet forbi.«

»Ja, han er jo også bare et menneske, som os andre.«

»Ja, det er han vel,« svarede jeg rationelt, mens følelser af svigt og kærlighed blandede sig i min mave. Mine gode minder om min far var som bladene på et birketræ en kold novembermorgen.

Da Jens kom hjem fra sin søster, var han i et ualmindeligt godt humør. Hans krop udstrålede selvværd og optimisme. Det var som om besøget havde

åbnet op for noget inde i ham. Det gjorde mig urolig. Jeg kunne ikke finde ud af, hvor jeg havde ham.

Han snakkede og snakkede, uanset om jeg lavede lektier eller var midt i en sætning. Jeg var glad fordi han var i bedre humør, og samtidig murede en irritation inde i mig. *Kan han da ikke tie stille?*

»Jeg har læst i så mange spændende bøger nede ved min søster.« Han rem-sede en liste op med bøger om selvhjælp og filosofi. »Det er utroligt så meget viden, de begge har om selvudvikling. De har lært mig så meget.«

Overrasket så jeg på ham. Han plejede ikke at læse bøger. »Jeg har også nogle af de bøger. Kan du ikke huske, at jeg har snakket om dem?« Jeg tænkte tilbage på alle de gange, hvor jeg forgæves havde forsøgt at få ham til at interessere sig for sit indre.

Han ignorerede mit svar og fortalte videre om en af de bøger, som han lige havde læst.

En følelse af jalousi skød op i mig. Han vil godt høre på sin søster og ham kæresten, som han knap nok kender, men ikke på mig. Jeg tiede, mens jeg lyttede til hans snak som var det muzak i baggrunden. Det nyttede ikke noget, at jeg sagde noget. Han lyttede ikke til mig. Han talte på mig.

Januar 1999

Der var stille i lejligheden, da jeg åbnede hoveddøren. *Jens er nok nede for at handle*, ræsonnerede jeg, for der plejede aldrig at være sådan en ro. Jeg satte mig til rette i sofaen med et glas cola light og nød stilheden og varmen i lejligheden.

Der gik ikke mange minutter, så ringede telefonen. Det var Jens.

»Pia. Jeg er taget hjem til min mor.«

Målløs svarede jeg: »Hvad?«

»Jeg har brug for, at vi holder en pause.«

Spørgsmålene stod i kø i mit hoved, men det eneste spørgsmål, som betød noget, kom ud af min mund. »Vil du ikke være sammen med mig mere?« Min stemme rystede, og tårerne strømmede ned ad mine kinder.

»Jeg kan ikke holde ud at have en masse negative tanker om dig. Hvis vi bliver sammen, er jeg bange for, at kærligheden mellem os går væk,« svarede han trist. Hans stemme skiftede toneleje og føltes som kuling på en kold januardag. »Jeg har simpelthen brug for at komme væk fra dig. Jeg ved ikke i hvor lang tid.«

En følelse af intenst ubehag trængte ind i alle mine celler. Jeg brød mig bestemt ikke om usikkerheden. Var han fortsat min kæreste, eller, var han ikke? At holde pause lyder som noget, man gjorde i teenageårene. Jeg løftede hagen og fnøs: »Okay. Hvor flytter du så hen?«

»Jeg bor hos min mor lige nu, men jeg har tænkt mig at finde mig en lejlighed.«

»Det lyder som en permanent løsning,« konstaterede jeg skarpt.

Da jeg lagde røret på, skummede jeg indvendigt. *Hvad fanden bilder han sig ind? Her har jeg givet ham nogle af mine bedste år, og hvad er takken? Han*

er vred på mig og tror, at løsningen på hans problemer er at flytte fra mig. Sådan behandler man ikke en god ven og kæreste. Vi har kendt hinanden i 6 år. Når du kan lave sådan et nummer med mig nu, så kan du vel også finde på at gøre det, hvis vi har børn sammen.

Vredt tog jeg røret og ringede til Susanne.

»Han har gjort det. Han har forladt mig.«

»Okay,« konstaterede Susanne forsigtigt.

»Han har sagt så mange søde ting til mig i vores forhold.« Med sugarcoated stemme fortsatte jeg: »Jeg har aldrig elsket nogen så dybt, som jeg har elsket dig. Du er et fantastisk menneske. Jeg har aldrig mødt nogen ligesom dig... Og det var bare løgn og latin. Nu er det helt utroligt, hvor meget der er galt med mig. Han har ikke gjort andet end at brokke sig det sidste års tid, og nu stikker han så af, som den kujon han er.«

»Han må have nogle alvorlige problemer med sig selv, når han ikke kan beslutte sig for om han vil elske eller hade dig.«

Min stemme blev rolig. »Det har han også. Jeg har nok altid vidst, at han havde noget ubearbejdet baggage fra barndommen, men jeg troede ikke at det ville blive et problem. Han har altid virket rolig og som om han havde styr på sig selv. Som en klippe.«

»Det har vel også været noget af det, som du godt kunne lide ved ham.«

»Ja. Jeg er nok ikke så følelsesmæssig stabil, så det har været rart at have ham at støtte sig opad. Jeg troede, at han havde styr på sig selv og overskud, men det har jeg åbenbart misforstået.«

»Det kunne du ikke vide, Pia.«

»Kunne jeg ikke? Jeg må have været blind.«

»Nej. Jens er en lukket person. Her på det sidste har han da også været positiv og kærlig.«

»Ja. Det har han. Han spillede faktisk en kærlighedssang for mig for nylig.«

»Jeg tror, at han projekterer sit selvhad over på dig. Han ved det bare ikke.«

»Det tror jeg, du har ret i, men det gør bare så ondt. Hvorfor har han forladt mig?« Væggene i stuen føltes langt væk, mens jeg sammenkrummet i sofaen tænkte på, at jeg var alene.

Han elsker mig ikke mere. Har han mon overhovedet elsket mig?

Nu sad jeg som 30-årig alene i en trist, lejet lejlighed uden håb for en lys fremtid. Jeg havde ingen job, ingen penge og heller ikke en kæreste eller udsigt til at få familie.

Jeg havde været i seng med mange mænd, og de fleste af dem var ikke interesseret i at være kæreste med mig. De ville bare have sex. Der var ganske få, som jeg blev kærester med, men det var først, da jeg blev kæreste med Jens, at jeg kom i et bæredygtigt forhold, som havde mulighed for at udvikle sig til noget smukt. Jens var både interessant at tale med og intelligent. Dem før ham kunne jeg ikke elske i længden. Hos én fyr higede jeg efter kærlighed, men fik kun kulde. Hos en anden fyr druknede jeg i hans jalousi og ekstreme lyst til sex. Ham før Jens var rigtig sød og ufarlig og viste åbenlyst, at han ville mig. Jeg ville ham bare ikke nok.

Jeg var så bange for at mine mønstre ville gentage sig, så jeg bare igen og igen ville finde sammen med mænd, der slet ikke passede til mig og værst af alt finde sammen med nogen som ville forlade mig. Det var så forfærdelig smertefuldt at blive forladt. Jeg følte det som om hele min sjæl og hvem jeg var, blev afvist. Jeg var intet. Ingen kunne åbenbart elske mig. Det kunne jeg jo se. Beviserne var overalt. Der var noget forkert ved mig, som mændene så og mærkede, og som fik dem til at flygte langt væk fra mig. Jeg havde prøvet at være sød, spændende og charmerende, men resultatet var altid det samme. De forlod mig. Kærlighed var åbenbart ikke møntet på mig.

Mine tanker cirkulerede om et sort hul, som var inde i mig. Alt føltes sort på sort. Sådan havde det været i flere dage. *Du kan lige så godt tage livet af dig selv. Livet er alt for hårdt for dig. Det bliver ikke bedre.* Jeg krøb sammen på sofaen i fosterstilling og trak en pude ind til mit bryst. Tårerne trillede og gennemvædede mit ansigt og min pude.

Måske er det bedst sådan. Jeg ved det ikke.

Nej – nu må du holde, lød det råbende inde fra et hjørne i min bevidsthed. Du skal fandeme ikke give op, bare fordi den vatnise til Jens har gjort det forbi med dig. Han er alligevel ikke værd at samle på. Han er svag og har overhovedet ikke styr på sig selv. Nu tager du dig sammen. Du får det sgu ikke bedre af at ligge her og græde snot.

Februar 1999

Dagen efter en bytur sad Susanne, og jeg henslængt i min sofa og spiste chips og drak sodavand.

»Susanne. Det var forfærdeligt for mig, da vi var i byen i går,« kom det fodsløbende fra mig. »Jeg plejer at kunne danse med alle mulige, men mit selvværd er fuldstændigt knust på grund af Jens. Jeg var så bange for, at der var nogen, der kun ville danse med mig, fordi der ikke var andre, der gad danse med dem.« Jeg dyppede en skrue ned i en skål Holiday dip på bordet og stak den ind i munden. Uden rigtig at smage på den fortsatte min hånd med at dyppe chips i dippen og putte dem i munden.

Susanne så over på mig med sine store blå øjne. »Det lyder godt nok langt ude. Jeg kunne godt mærke på dig, du ikke kunne slappe af, selvom vi endda fik rigeligt at drikke.«

Jeg rynkede mine bryn. »Det er virkelig noget pis. Jens er ude af mit liv, og her en måned efter, fylder han stadig alt for meget.«

»Det tager nok lang tid at få ham ud af systemet.«

»Jeg vil ikke acceptere det. Nu har jeg brugt flere år på at forbedre mit selvværd. Det skal ikke ødelægges på grund af ham,« insisterede jeg. »Vi skulle ikke være blevet sammen så længe, som vi gjorde. Da han forlod mig, sagde han, at han var bange for at kærligheden mellem os gik væk, hvis vi blev sammen. Det ignorerede jeg.« Jeg så op i luften mens jeg tænkte og fortsatte så. »Men nu hvor jeg ser i bakspejlet, tror jeg, han havde ret. Nu hvor der ikke var noget glæde eller omsorg at hente ved Jens, så ville jeg sikkert være gået fra ham efter et halvt års tid.« Igen dyppede jeg en skrue i dippen, mens jeg konstaterede, at dippen smagte dejligt krydret.

Susanne tog et hårbånd op ad bukselommen og samlede sine lange lyse krøller i en nakkeknold. Med et suk konkluderede hun: »Du kunne heller ikke blive ved med at leve sådan som I gjorde. På mig virkede jeres forhold koldt og kærlighedsløst. Det ville ødelægge dig. I skulle være gået fra hinanden for lang tid siden.«

»Okay. Jeg er ikke lige den hurtigste til at tage beslutninger for at sige det mildt.« Et smil kom frem i min ene mundvige. »Men nu blev det, så ham, der gik fra mig, og så kan jeg sige, at han var en vatpik. Jeg kan give ham skylden,« lød det vredt fra mig. Mit toneleje foretog et markant skift, da jeg med rolig stemme sagde: »Men det kunne lige så godt have været mig, der gjorde det forbi. Og du har ret. Der var ikke meget kærlighed mellem os i hverdagen. Han var kølig, kontrolleret og nærig med sin kærlighed. Ofte, så måtte jeg tigge og manipulere for at få den. Det gjorde så, at jeg mistede lysten til at have sex med ham. En ond cirkel.«

Det var svært for mig at holde fast i min fornuft. Mine tanker hoppede rundt som lopper i en hundekennel. Det ene øjeblik ville jeg være kæreste med Jens igen, og det andet øjeblik ville jeg holde mig langt væk fra ham.

Hvis han pludselig kom ind ad døren, ville jeg blive varm som en grillet majscolbe og give ham en omfavnelse, der ville blive ved indtil han slap mig. Jeg ville på ingen måde føle, at det var forbi mellem os.

Den del af mig, som prøvede at overbevise mig selv om, at Jens og jeg aldrig skulle have været kærester, den var jeg mistroisk overfor. Jeg følte ikke, at jeg kunne stole på mig selv, for måske prøvede jeg bare at skubbe Jens væk, selvom det var meningen, at det skal være ham og mig. Jeg blev nødt til at kæmpe for vores kærlighed – eller gjorde jeg?

Jeg sad alene i hjørnesofaen i min lejlighed. Forårssolen skinnede ind ad de store vinduer og lavede grafiske mørke og lyse former på gulvet og hen over sofaen, hvor lysets stråler forsøgte at varme min sjæl udefra. Det var en tabt sag. Tristheden og ensomheden fyldte hver celle i min krop. *Er der ikke én, der vil passe godt på mig og elske mig ubetinget? Jens – du gjorde det heller ikke. Jeg er voksen. Det ved jeg godt, men inden i er jeg kun et lille barn. Hvordan skal mit liv gå? Det virker så håbløst! Kan jeg klare den virkelige verden? Jeg er bange for, at jeg ikke kan klare det, hvis jeg ikke får hjælp.* Jeg tog flasken på

bordet og hældt de sidste lunkne dråber cola light i mit glas. Colaen fjernede tørheden i min hals.

Jeg havde brug for at råbe, men der kom ikke et ord ud af min mund. *Hjælp mig. Jeg er bange. Jeg vil leve, men jeg ved ikke hvordan. Jeg er bange for at være alene, men jeg er også bange for at være afhængig af andre mennesker. Jeg er arbejdsløs, men også bange for at blive fastklemmt i et job, så jeg ikke kan komme væk. Jeg har brug for hjælp, men jeg er bange for at tage imod den.*

Måske skulle du overveje at gå ved en psykolog.

Min mor og far gør bare grin med mig, hvis jeg tager til psykolog. De synes ikke, at jeg har andet end luksusproblemer. Jeg er også så sart.

April 1999

Mine øjne gik fra et stort maleri af en smed, der var ved at forme en hestesko hen til maleriet af en grøn mark med græssende køer. Jeg var hjemme ved mine forældre. Min mor og jeg sad inde i den mindste stue og snakkede. Der var en udbredt hygge i deres hjem med de persiske røde tæpper, der bredte sig ud over ethvert gulvareal. Jeg sad henslængt i en sofa sammen med min mor. Vi kunne godt lide at snakke personligt begge to. Det var til gengæld ikke noget, som min far gad være med til. Han ville hellere se fjernsyn sammen med os eller tale politik, så han var hurtig til at forlade stuen.

»Jeg har lige været til samtale i Hvide Sande. Det er virkelig et interessant job med udfordrende og spændende arbejdsopgaver, som jeg selv kan være med til at forme. Jeg var faktisk også til samtale for et par uger siden. Det job fik jeg så ikke.«

»Så må vi håbe, du får det her. Du er i hvert fald god til at komme til samtale,« sagde min mor smilende. »Gik det så godt?«

»Samtalen gik godt nok, men det gjorde den også sidste gang, og de andre gange.« Jeg så lettere bedrøvet ned på mine hænder, som holdt om et glas Squash. »Jeg føler ikke, at jeg kan gøre det bedre. Indimellem fik jeg sagt noget, som jeg nok ville have formuleret anderledes, hvis jeg havde haft tid til at tænke mig om, men jeg fik også sagt mange virkelig gode ting.«

»Du har nok ikke forberedt dig ordentligt til samtalen.«

»Jo – jeg har,« kom det hurtigt fra mig. »Det er bare fordi jeg bliver nervøs, når jeg er til samtale.«

»Du er ligesom din far. Da han var på din alder, var han også nervøst anlagt.«

»Det er altså helt naturligt at blive nervøs, når man er til samtale,« forsvarede jeg mig.

»Du skal også snart have dig et arbejde. Det kan ikke passe, du ikke kan få det med den fine uddannelse, du har.«

Jeg så op og mødte min mors brune øjne, mens jeg fortsatte samtalen. »Det er et problem, at jeg ikke har noget erfaring indenfor mit fag. Jeg skal simpelthen have et job eller i noget praktik.« Mine skuldre hang mere end de plejede at gøre, og mine øjne var fugtige. »Jeg tror bare ikke, at jeg får jobbet. Det gør ondt, at der åbenbart ikke er nogen, der har brug for mig. Jeg vil så gerne have en chance for at vise, hvad jeg kan.«

»Du skal nok få et job, ellers kender vi nok nogen, som kan bruge sådan en akademiker som dig.«

Jeg tænkte på de forretningsdrivende, som de kendte. De arbejdede alle sammen indenfor handel, som var langt fra mit fagområde som ingeniør. »Jeg vil nu gerne have job indenfor mit fag. Nu har jeg taget så lang en uddannelse, så ville det virkelig være træls, hvis jeg ikke kom til at bruge den.«

»Far og jeg har også altid ment, at det var vigtigt, du fik en uddannelse. Det fik jeg ikke selv lov til, så det skulle du have mulighed for.«

Jeg ignorerede en voksende irritation og kiggede dybt ind i mig selv. »Jeg har det ikke så godt mor. Alt det med Jens og så at jeg ikke kan få noget arbejde, det slider på mig. Jeg tror, jeg har brug for at tale med en psykolog.«

»Det vil nok være godt for dig at have en at snakke med. Far og mig har bemærket, du ikke har det samme gode humør mere.«

Far kom ind i stuen og bøjede sig ned for at tage avisen. Jeg så over på ham. »Kan jeg låne nogle penge til at jeg kan gå ved en psykolog?« Tårerne strømmede pludselig ud ad mine øjne. Jeg forsøgte at tage mig sammen, men det kunne jeg ikke. Jeg kvækkede: »Jeg har ikke råd til det nu, men I får pengene så snart, jeg har fået et job.«

Min far så bekymret over på mig. »Det vil vi gerne. Hvor meget har du brug for?«

»Hvis I kan låne mig 7.000 kr., så kan jeg komme hos en psykolog 10 gange.«

Han så kort over på min mor og brummede: »Mor og mig vil gerne give dig pengene til de første 10 gange.«

»Det betyder meget for mig,« svarede jeg rørt mens jeg forsøgte at tørre den uafbrudte strøm af tårer væk fra mit ansigt.

»Du kan også bo hos os et stykke tid?« Han så spørgende på mig.

En varme bredte sig i min krop, som blev slået til side af virkeligheden. Jeg tog en dyb indånding og smilede til ham. »Det er pænt af jer, men jeg tror, at det er bedst, at jeg bor for mig selv. Jeg har brug for at være alene med mine tanker.«

»Hvis du får brug for at tale om dine følelser, så ring til mig. Så vil jeg trække en dag ud af kalenderen og komme over til dig.«

»Tak, far. Det sætter jeg pris på.«

»Du ved, at jeg altid er der for dig Pia,« sagde min mor fortroligt efter min far havde forladt stuen. »Far, han duer ikke til sådan noget.«

Jeg kom med et forsigtigt smil. Inderst inde vidste jeg godt, at hverken far eller mor var de rette at tale følelser med. Det havde de aldrig været, men jeg satte pris på, at de prøvede.

Da det blev eftermiddag, tog jeg hjem og ventede på at arbejdspladsen i Hvide Sande ville ringe til mig. Jeg var ved at tage af bordet efter en omgang kødsovs og spaghetti, da telefonens kimen fyldte stuen.

»Vi har besluttet at give dig jobbet, hvis du stadig er interesseret?«

Min krop blev på et sekund fyldt med eksploderende fyrværkeri i alle regnbuens farver. Jeg prøvede at dæmpe min iver, da jeg med en fast stemme svarede: »Det er jeg i hvert fald. Jeg er meget glad for, at I har valgt mig til jobbet.«

»Det lyder fint. Vi vil gerne have, du starter den 1. juni. Passer det dig?

Jeg var helt forvirret. Mit kursus var stadigvæk i gang på det tidspunkt. Kunne jeg mon bare hoppe fra det? »Ja,« svarede jeg med fast stemme. »Mit kursus er ikke færdigt på det tidspunkt, men det finder jeg ud af. Jobbet er selvfølgelig vigtigere.«

Da jeg havde lagt røret på, hævede jeg begge mine arme i begejstring, mens jeg dansede rundt om mig selv. *Yes. Jeg gjorde det. Jeg har fået et job og ikke hvilket som helst job. Mit drømmejob.*

En time senere var min begejstring afløst af tristhed. Jeg havde lyst til at ringe til Jens for at fortælle ham, at jeg havde fået arbejde, men samtidig vidste jeg, at jobbet fjernede muligheden for, at det kunne blive os igen. Han ville ikke flytte til Hvide Sande, for han kunne ikke få arbejde der. Jeg så mig selv for mig siddende alene i en lejlighed i Hvide Sande. Angsten fyldte mig. Jeg var bange for at blive ensom og alene i Hvide Sande.

Jeg slog følelsen væk. *Hvorfor er du bange for det? Du er allerede alene.*

Ja. Det er selvfølgelig rigtigt nok. Men hvad nu hvis jeg ikke slår til i det nye job? Jeg er gået i stykker indvendigt. Kære indre. Vær god ved mig. Sæt mig sammen igen. Det er for hårdt at mine følelser svinger så meget, specielt, når jeg ikke ved hvorfor.

April 1999

Telefonen ringede. Da jeg hørte Jens' stemme, var jeg overrasket og forventningsfuld. Det var første gang, jeg havde hørt fra ham siden, at han flyttede 3 måneder tidligere. Hans stemme var tydelig og selvsikker.

»Pia. Du må undskylde den måde, som jeg gjorde det forbi på, men jeg kunne simpelthen ikke se dig i øjnene, for så tror jeg ikke, at jeg kunne gøre det – og jeg er afklaret. Jeg vil og kan ikke have et forhold til dig. Vi skændtes alt for meget, og jeg kunne ikke sige fra overfor dig.«

Tårerne piskede ud ad mine øjne. »Du sårede mig virkeligt. Jeg troede du elskede mig, og så gjorde du det forbi på den måde. Jeg har virkelig haft det skidt.« Fortvivlet spurgte jeg: »Elsker du mig virkeligt ikke mere? Er alt håb ude for dig og mig?« Tanker og spørgsmål stod i kø for at komme ud.

»Jeg har aldrig elsket nogen så højt, som jeg har elsket dig.« Han trak vejret dybt. »men jeg vil ikke tillade mig selv at blive forelsket i dig igen.«

Et håb skød op i mig. »Er du ikke bange for, du fortryder, når du får det bedre?«

»Nej. Jeg tror, vi har givet arbejdsløshed og min psykiske nedtur skylden, når det har gået skidt mellem os. Det duer ikke, at vi er sammen. Der er ingen af os, der er villige til at ændre os.«

»Jeg synes nu stadigvæk, at vi passer sammen, men du har i hvert fald ret i, at vi er elendige til at ændre os. Vi falder hurtigt tilbage i de gamle mønstre, men vi har nu altid været gode venner.« Jeg huskede på alle vores dybe samtaler. Vi har altid snakket så godt sammen. Lidt ligesom nu. »Jeg synes det er synd, hvis vi ikke kan være venner mere.«

»Før vi havde den her snak, troede jeg, det var udelukket, men det har været rigtig rart at snakke med dig, så jeg vil gerne give det, en chance.«

En strøtanke ødelagde kortvarigt min glæde. *Han tænkte på at smide dig ud ad vinduet.* »Hvad med al den vrede, du har mod mig? Har du den endnu?«

»Nej. Da jeg flyttede til Odense, troede jeg vreden, ville forsvinde, fordi jeg kom væk fra dig, men det gjorde den ikke. Så var det bare min mor og søster, som jeg var vred på.«

»Okay,« svarede jeg, lettet over, at han ikke hadede mig.

»Hvad så? Tror du I kan blive venner igen?« Susanne trak vejret dybt og udbrød mistroisk i telefonen: »For du vil forhåbentlig ikke være kæreste med ham igen?«

»Venner, ja, men kærester... Det tror jeg ikke. Han er fast besluttet på, at vi aldrig skal være kærester igen. Han synes vi skændes for meget og bruger arbejdsløshed og hans dårlige psykiske helbred som undskyldning.«

»Det gør I vel også,« konstaterede hun tørt.

»Det kan godt være. Men hvis ikke det har skylden, så er det ham og mig, der er noget galt med.«

»Ja, eller også passer I, bare ikke sammen.«

»Jo, det synes jeg, vi gør. Vi har altid kunnet snakke godt med hinanden. Det er indenfor det sidste halve år, at der er gået helt ged i den.« Jeg tav kortvarigt og fortsatte. »Jeg er nok heller ikke nem at bide skeer med.« Jeg ventede kortvarigt på, at Susanne ville sige mig imod. Det gjorde hun ikke. »Han sagde, at han har svært ved at sige fra overfor mig. Det har jeg ikke lige bemærket. Jeg troede bare, at han syntes det var ok, at vi gjorde det, som jeg ville. Men kan han ikke sige fra, så kan jeg godt se, at jeg nok er for stor en mundfuld for ham.«

»Det var nok derfor, han bed af dig og kritiserede dig. Det var den eneste måde, han kunne sige fra overfor dig på. Men det er bare ødelæggende for et forhold. Du må heller ikke glemme, at han var følelsesmæssig kold overfor dig.«

»Det gør jeg heller ikke.« Eftertænksomt fortsatte jeg: »Det var nok alligevel godt nok, at det gik som det gik. Han var sgu også så negativ. Jeg blev i dårligt humør, bare ved at være i nærheden af ham.« Jeg mærkede en dårlig samvittighed over at tale negativt om Jens. »Men det var heller ikke nemt for ham at være arbejdsløs. Jeg tror det fyldte meget hos ham. Men han har ret. Vi brugte det som undskyldning.«

»Jeg kan godt stille spørgsmål ved om du virkelig elskede ham så højt, som du har gået og sagt til mig.«

»Jeg elskede ham. Det gjorde jeg.« Jeg så ind bag fornægtelsens slør. »Men jeg må indrømme, at det var med to meter fra livet.«

Måske har Susanne ret, overvejede jeg mens jeg stod med et glas cola light i hånden og lod mit blik danse hen over de hvislende løvtræer, som afgrænsede min adresse. Måske elskede jeg ham ikke så meget, som jeg burde gøre. Måske var det en fejl, at vi overhovedet blev kærester.

Jeg drak en tår cola mens jeg tænkte tilbage på dengang Jens og jeg blev kærester. Vi havde været venner i 3 år og var en tur inde i Aarhus for at høre rockmusik. Vi stod oppe i baren og skuede ud over dansegulvet med vores øl i hånden. Musikken var meget øredøvende, så vi næsten råbte til hinanden, men pludselig blev Jens stille. Jeg så over på ham. Han tog tilløb til at kysse mig. Pr refleks drejede jeg ansigtet, så hans kys ramte min højre kind. Han vendte sig bort fra mig, og jeg stirrede angstfuldt på hans brede ryg. *Afviser jeg ham nu, så vil jeg miste ham for altid.* To år tidligere havde jeg afvist ham, hvor han havde sagt til mig, at han var forelsket i mig. Dengang ignorerede han mig og mine telefonopkald i et halvt år.

Jeg drejede hans ansigt med mine hænder, så hans blå øjne var lige ud for mine, og så kyssede jeg ham. *Jeg har ikke lige lyst, men han er altså den eneste rigtige ven, som jeg har i Aarhus, og han er sgu en fin fyr. Vi snakker så godt sammen, så hvis vi kan være venner, så kan vi måske også være kærester.*

Da vi forlod baren, havde vi armene om hinanden og gik og snakkede. Det var meget underligt for mig at være så tæt op af ham. Jeg forsvandt næsten ind under hans armhule selvom jeg havde højhælede sko på. Jens var med sine lange lemmer og lyse hud milevidt fra den type fyr, som jeg plejede at finde sammen med.

Hele situationen føltes mærkelig. Mit indre var et virvar af modstridende følelser og spørgsmål, der gik til angreb på mig. Indvendigt næsten råbte jeg til mig selv. *Hvad har du gang i? Hvad sker der? Hvad nu?* Jens føltes stadig som min ven.

Nu har jeg sagt A, så må jeg også sige B. Mit hjerte var ikke enig, og jeg vidste, at hvis jeg fik tænkt lidt ekstra over det, så ville jeg hoppe fra, og gjorde jeg det, så ville jeg miste Jens. Derfor sagde jeg til ham, at jeg syntes, at vi skulle sove sammen hjemme hos mig, så vi kunne undgå, at det blev underligt for os den næste morgen.

Fra den ene dag til den anden var vi pludselig kærester. Det var mere en beslutning, jeg tog, end det var, hvad jeg følte, var det rigtige for mig. Det var ligesom at købe blomkål og selleri, fordi det er sundt.

Selvom min beslutning var klar, så væltede bekymringer jævnlige rundt i min hjerne. *Vil det her gå? Passer vi nu også sammen?* Jeg næsten overfaldt Jens med min tvivl og mine spørgsmål, Tålmodigt forsikrede han mig om, at alt var i orden mellem os, og at det hele nok skulle gå.

Efterhånden kom jeg overens med min beslutning. *Det måtte også være det bedst mulige scenarie at være kæreste med en af sine bedste venner. Vi har mange ens værdier og uddannelse, kender hinanden godt, og så ved vi, at vi kan lide hinanden. Jeg er godt nok ikke forelsket i ham, men jeg elsker ham som ven, og det andet skal nok komme med tiden. Det er også rart at have en kæreste, som jeg har det godt med. Mine erfaringer med mænd er jo ikke lige noget at råbe hurra af.*

Kærligheden kom også. Måske var den ikke farverig som tulipanerne på en blomstermark i Holland, men til gengæld var den dyb og gav mig ro indvendigt. Eller det vil sige, det gjorde den i en periode, indtil Jens begyndte at skælde mig ud og kritisere mig for alt muligt.

Maj 1999

Jeg var afklaret. Jens og jeg skulle ikke være kæresten igen.

»Jeg har virkelig brug for, at vi får en ordentlig afslutning på vores forhold,« sagde jeg til ham i telefonen.

»Det er jeg glad for at høre.«

Vi snakkede om, hvorfor det gik så galt for os, og faktisk lykkedes det, uden at vi bebrejdede hinanden.

Han talte med en åbenhed, som jeg ikke havde set hos ham før. Jeg lyttede til hans ord, som var de sjældne sommerfugle, som ville flyve op til himlen.

»Lige fra starten af vores forhold havde jeg en dyb kærlighed til dig.« Hans stemme var som en rislende bæk. »Og jeg ville gøre alt for at du havde det godt, og at vi kunne være sammen...« Han trak vejret tungt. »men så fik jeg en mistanke om, at du ikke elskede mig lige så højt, som jeg elskede dig. Og jeg følte heller ikke, du gav lige så meget af dig selv, som jeg gjorde.«

Tristheden skød op i mig. *Måske har han ret. Måske er jeg ikke i stand til at elske, men jeg synes nu, at jeg elskede ham.*

»Du må ikke være i tvivl om, at jeg virkelig elskede dig. Det gjorde jeg, og det gør jeg også stadigvæk. Men jeg vil da også sige, at det sled noget på min kærlighed, når du bed af mig og afviste mig. Det gjorde du en del.«

»Jeg følte ikke, du elskede mig lige så højt, som jeg elskede dig. Det gjorde, at jeg blev kold, og så bed jeg nok en del af dig, men jeg elskede dig stadigvæk. Det var først da jeg sagde mit job op og blev meget psykisk dårlig, at jeg slog mine følelser for dig helt væk.«

»Er dine følelser også væk nu?«

»Nej. De er heldigvis ved at komme tilbage nu.«

»Det med at du gik ned med flaget...« sagde jeg usikkert: »havde det noget med mig at gøre?« Jeg holdt vejret mens jeg håbede, at han ville sige nej, så jeg ikke skulle føle skyld over det.

»Nej. Det havde ikke noget med dig at gøre. Det var på grund af arbejdsløshed. Jeg har altid haft nogle store ambitioner og også meget identitet i mit arbejde.«

Jeg åndede lettet ud, men inderst inde nagede skyldfølelsen mig. *Det var nok dig, der satte den i gang, fordi du ikke elskede ham nok, eller fordi du ikke ville blive boende med ham i København.*

Erik sad med sine spinkle ben over kors og hans grå pullover og mørkeblå bukser med pressefolder fik ham til at ligne en gammel, trist træmand, men det var han ikke. Han var psykolog. Han havde en intens opmærksomhed, som var klistret til hver en bevægelse, jeg gjorde og ethvert ord, der kom ud af min mund. Jeg følte, at han så direkte ind i min iturevne sjæl. Han sugede min strøm af ord til sig, og jeg var bange for, hvad han ville gøre med al den information.

»Du har aldrig haft det rigtig godt med dig selv,« kom det pludselig fra ham.

Ordene låste op for et fængsel af smerte, som jeg gennem et langt liv havde pakket væk i mit bryst. »Nej. Det har jeg ikke.« Jeg bristede i gråd. Min fars ord om, at der var mange, der havde det meget værre end mig, blev sparket hen i et hjørne. Jeg kunne ikke tage mig sammen mere.

Med venstre hånd tog jeg et papirlommetørklæde fra pakken, der lå på bordet ved siden af min lænestol. Uden at ænse min makeup stoppede jeg strømmen af tårer.

Mens han lyttede til mine ord, skrev han noter på en blok, der hvilede på hans lår. Jeg havde så meget at fortælle. Alle mine tanker og bekymringer havde hobet sig op det sidste års tid. Han sagde ikke så meget, men jeg kunne se på hans øjne, at han hørte alt, hvad jeg sagde.

»Mit altoverskyggende problem er, at jeg er bange for, at der ikke er nogen, der rigtig kan lide mig. Hvis de virkelig ser, hvem jeg er, så kan de se, at jeg ikke er værd at elske, og så forlader de mig.« Sørgmodigt så jeg ned på mine slanke fingre, der efterhånden havde fået mast lommetørklædet sammen til en kugle. »Jeg er blevet forladt så mange gange i mit liv, og jeg kan ikke holde

til det mere.« Det gør simpelthen for ondt. Jeg har givet mig selv fuldt ud gang på gang, og alligevel har mændene forladt mig.«

Smerten gjorde mine grønne øjne store og våde og næsten undskyldende fortsatte jeg. »Jeg har også været sammen med nogle mænd, der elskede mig mere end jeg elskede dem, for så ville de ikke forlade mig.«

Erik fangede mine øjne og sagde roligt: »Men det gjorde de jo.«

»Ja, men ikke alle sammen. Der var nogle, som jeg forlod.«

»Jeg kan ikke garantere for at vi kan få din angst for at blive forladt til at forsvinde. Det er noget, som du bliver nødt til at arbejde intenst med, og du må ikke lade noget stå i vejen for det,« sagde han bestemt.

Det havde jeg det underligt med. Jeg troede, at en psykolog kunne ordne mit problem hurtigt, og samtidig så måtte det betyde, at han mente, at jeg virkelig havde et stort problem.

Endelig er der en, der kan se det. Det er ikke noget, jeg bilder mig selv ind. Bare han så ikke tror, at mit problem er større end det er, fordi jeg virker usikker og græder.

Jeg sukkede dybt. »Min eks havde en trang til at beskytte mig, selvom jeg ikke bad ham om det.« Selvsikkert løftede jeg hagen. »Det kan godt være, at jeg nemt bliver bekymret for, om andre kan lide mig, og at jeg er bange for at blive forladt, men jeg er altså ikke lavet af porcelæn.«

»Jeg kan se, at der er en ting, du er rigtig god til. Du kan leve med angst. Det kan de fleste mennesker ikke. Med det du har oplevet, kunne du være bukket under og blevet alkoholiker, men det gjorde du ikke. Der er noget i dig, som holder dig oppe, hvor andre bukker under. Du er både højtuddannet, og du er velformuleret, har arbejde og kan klare dig selv.«

Hans ord fik mig til at vokse højere end de 175 cm, jeg var. *Han ser mig, og han ser ikke på mig som skrøbelig. Han kan godt se, at jeg har nogle ressourcer. Måske er der alligevel håb for at jeg kan få et godt liv, hvor hver dag ikke føles som en kamp. Måske møder jeg ovenikøbet en dejlig mand, som jeg kan få familie med.*

Maj 1999

Hold kæft, hvor er han god til at slikke. Tanken om fyren, som jeg mødte 14 dage tidligere en aften i byen, fik varmen til at rotere om mine brystvorter og i mit underliv. Jeg åndede tungt, da jeg tænkte tilbage på vores sidste nats udskejelser. *Hvor var det skønt at være sammen med en rigtig mand igen.* Han var en mand, der forstod at føre an i sengen. Det var jeg uvant med. Hans hænder bevægede sig begærligt hen over min krop, og hans tunge var steder, hvor jeg aldrig havde haft en tunge før. Jeg kunne slet ikke huske, hvornår en mand sidst havde tændt mig så meget. Jeg fik 3 orgasmer og hele natten, var bare optur til 1. klasse.

Drømmende så jeg ud i rummet. *Skal jeg overveje at få ham som elsker? Vil jeg kunne klare det?*

Telefonen ringede. Det var Jens.

»Nåh – er der ellers sket noget siden sidst?« spurgte han nysgerrigt.

Jeg var virkelig dårlig til at lyve, så jeg prøvede at tie om noget af sandheden. Tøvende svarede jeg: »Nej, egentlig ikke. Jeg har været i byen med Anne Mette, men ellers er der ikke rigtig sket noget.«

Der blev tavshed i røret. »Har du mødt en fyr?«

Shit. Kan han læse mine tanker? Jeg følte med det samme, at jeg var til afhøring, og svarede næsten undskyldende: »Ja. Det har jeg.«

»Har du været i seng med ham?«

»Ja. Altså vi har ikke noget forhold. Det er udelukkende sex.«

Der blev stille i røret. Han sukkede: »Jeg kan ikke snakke med dig nu.«

»Hvad mener du?« Afvisningen slog al den tidligere glæde ud af mig. »Hvornår kan du så?«

»Det ved jeg ikke.«

Tristheden lagde sig over mig, som et mørkt tæppe. Hvis han ikke ville vide det, så skulle han ikke have spurgt. Var det ikke meningen, at vi skulle være venner?

»Jeg kan ikke rigtig finde ud af, om jeg vil bevare kontakten til Jens.« Spørgende så jeg på Erik. Smerten i min stemme var ikke til at tage fejl af. »Han har forladt mig tre gange mens vi har kendt hinanden. To gange som ven og en gang som kæreste, og hver gang har han gjort det uden videre forklaring.«

»Du går efter din umiddelbare lyst til at være sammen med Jens. Ikke efter dine erfaringer,« konstaterede han. Ønsker du at få selvrespekt og undgå at gentage dine fejltagelser, så skal du kigge ind i dig selv, lytte til advarselsklokkerne og tro på dem. Er du i tvivl, så spørg dig selv, hvad dine erfaringer siger dig. Har du ingen erfaringer, eller synes du, at du mangler information, så skaf informationen.«

»Det handler for dig om at leve i virkeligheden i stedet for at tro på, at det nok skal gå, eller du lige kan gøre et eller andet eller det, du lige har lyst til lige nu. Vil du være lykkelig, må du bruge din fornuft og erfaringer, ellers er du dømt til et liv i usikkerhed.«

»Okay.« Jeg så overrasket på ham. »Sådan har jeg aldrig set på det. Det gør det selvfølgelig noget nemmere at tage beslutninger, når man ser på det på den måde. Så er det faktisk ikke så godt for mig at beholde ham som ven. Han har forladt mig tre gange, og det gjorde virkelig ondt, så...« Jeg lyttede til en indre stemme og rystede beslutsomt på hovedet. »Nej. Jeg kan ikke stole på ham, og jeg fortjener altså en ven, som jeg kan stole på.«

»Hvis jeg skal være helt ærlig, så er facts også, at jeg i et svagt øjeblik kan ende i et forhold med ham igen... og det duer ikke. Jens er følelseskold, og han er lukket, og det vil jeg bare blive ulykkelig af. Nej. Det er slut nu. Jeg vil ikke have noget med ham at gøre igen. Han er for farlig for mig.«

»Jeg har jo sådan set også mødt en ny fyr, som jeg har sex med en gang imellem.« Jeg så prøvende på Erik, mens jeg tænkte tilbage på mit vilde sexliv de sidste 14 dage. »Han er måske ikke lige kærestepotentiale. Faktisk virker han ikke specielt kærlig, men jeg kan godt lide at være sammen med ham. Jeg har faktisk overvejet om jeg skal få ham som min elsker. Efter det du lige har sagt, så er det måske ikke den bedste ide?«

Han så direkte ind i mit inderste, mens han rømmede sig. »Nej. Grunden til du vil have dig en elsker, er fordi du ikke tror, du fortjener bedre. Det gør du. Du skal behandle dig selv ordentligt.«

»Ja, men jeg synes det er svært, for jeg har altså virkelig lyst til ham.«

»Har du lyst til at blive såret, når han bliver træt af dig, eller når du bliver forelsket i ham? Har du ikke lyst til at få en kærlig og omsorgsfuld kæreste?«

Svaret var indlysende. »Jo. Selvfølgelig, og jeg ved godt, at det ikke lige er ham her.« Jeg sukkede. »Han er sexfikseret, og han har faktisk overskredet mine grænser flere gange. Det duer vist ikke jeg involverer mig med ham, hverken som kæreste eller elsker. Jeg bliver også alt for nemt følelsesmæssigt involveret, og så ender det bare med, at jeg bliver vild med ham.«

»Jens. Jeg ved godt, du ikke vil tale med mig endnu, men jeg bliver altså nødt til at tale med dig.« Der var stille i røret. Hvis jeg skulle sige noget, så var det nu, for måske kunne han finde på at smide røret på. »Jeg har besluttet mig for, at jeg ikke vil være venner med dig mere. Det her er tredje gang, du afviser mig fuldstændigt. Du har gjort det to gange som venner og så da, du sluttede vores forhold. Jeg kan ikke holde til det mere. Det gør simpelthen for ondt.« Min tavshed fyldte røret. Jeg havde ikke mere at sige.

»Jamen, så er det vel sådan det er,« resonerede han kort.

»Ja. Det er det. Jeg ønsker dig alt godt Jens.« Min stemme var blød som en andedunsdyne. »Jeg kan jo stadig rigtig godt lide dig, men jeg må bare erkende, at det er for hårdt for mig at være venner med dig.«

»Jeg holder også af dig, Pia, og det vil jeg blive ved med at gøre.«

Tilfreds rettede jeg ryggen. Nu havde jeg sagt farvel til Jens og min elsker. Det var som farverne omkring mig blev mere klare, og jeg var klar til at modtage varmen fra sommervarmen. Jeg smilede for mig selv. Det var underligt for mig at skære båndene fuldstændigt over, men jeg ville gerne være en vinder, der lærte af mine erfaringer, og ikke en taber, der gang på gang sårede mig selv ved at gentage mine fejltagelser.

2. del

Jeg har aldrig
Mødt en kvinde som dig
Jeg ringer

August 1999

Jeg gik med rolige skridt ind mod centrum for at besøge en af Hvide Sandes barer, mens aftensolen varmede mine kinder og vestenvinden fik min lette sommerkjole til at flagre. I baggrunden kunne jeg høre containere, der blev læsset af skibe og musik fra en bar, hvor døren stod åben for at lukke den friske havluft ind.

Det er en god bestyrelse, jeg har fået. De har taget godt imod mig. Det er sødt af dem, at de har inviteret mig til deres sommerfester og sammenkomster. Tilfreds smilede jeg for mig selv. Jeg har god kontakt til flere af lederne i Kommunen – specielt Jørgen. Uden ham tror jeg ikke der havde været et job til mig. Ham kan jeg godt lære noget af. En rigtig ildsjæl, der har en masse ideer til, hvordan vi kan arbejde sammen. Det er tiltrækkende, at han er så engageret. Vi havde jævnligt arbejds møder på caféer eller restauranter, men i aften havde han arrangeret, at jeg skulle mødes med ham og to af hans kollegaer på en bar i midtbyen.

Jørgen og hans kollegaer stod ved et cafébord, da jeg kom ind i baren. Snakken gik højlydt, og jeg hyggede mig. Desværre valgte den eneste kvinde foruden mig at tage hjem tidligt, så jeg stod alene med Jørgen og Claus. Begge mænd havde deres øjne på mig, og deres smil var intense. Jeg følte mig som det vigtigste hjørne i en trekant. Med venlighed og charme forsøgte jeg at underholde begge mænd lige meget, men inderst inde bandede jeg over at de begge var så interesserede i mig. Jeg følte at jeg skulle være interessant og charmerende, og det var en byrde.

»Du ligner Marilyn Monroe,« kom det fra Jørgen mens han så mig dybt ind i øjnene og derefter ned af min slanke krop.

Min krop stivnede, og jeg mærkede hvordan den lette stemning mellem os tre blev fyldt med noget usagt. »Nej – jeg gør ikke,« sagde jeg afvisende og talte videre med Claus, som om intet var sket.

»Dit hår og dit charmerende smil ligner Marilyn Monroes.«

Jeg kortede ham af og skiftede igen emne, mens jeg indvendigt bandede over at han så på mig som et sexsymbol.

Efter et par timer gik vi allesammen hjem. Jørgen og jeg skulle samme vej, så vi fulgtes af. Gadelamper lyste op i den varme sommernat, og det eneste man kunne høre, var vestenvinden, som hvislede i birketræerne. Som en selvfølge tog Jørgen sin arm om mig, mens vi gik og snakkede.

Hvad vil han med den arm? Det er ikke i orden.

Lad nu være med at være så sart. Hvis du trækker dig fra ham, så gider han dig ikke mere.

Jeg vil godt have, at han kan lide mig.

»Det er her jeg bor.« Jeg pegede på en lejlighed på 1. sal i et 2-planshus.
»Hvor er det, du bor?«

»Her i sommeren har jeg lejet mit hus ud, så jeg bor på en campingplads 5 km herfra.«

»Det er noget af en tur at skulle ud på her midt om natten.«

Jeg mærkede den dårlige samvittighed nage. *Jeg kan ikke være bekendt, hvis jeg ikke tilbyder ham en soveplads. Det skylder jeg ham.* Da jeg lige var startet på mit job, skulle jeg til en fest, hvor jeg blev introduceret for kommunespidser. Jeg havde 2 timers kørsel til Aarhus, så Jørgen tilbød mig en sofa, som jeg kunne sove på.

»Du må gerne sove på min sofa, hvis du vil?« kom det tøvende fra mig.

»Nej, det er fint nok.«

Lettelsen fik mine skuldre til at sænke sig. Jeg så det slet ikke komme, da han lænede sig ned og gav mig et kys på munden.

»Godnat,« sagde jeg uroligt og skyndte mig indenfor i min lejlighed.

Det er ikke godt det her. Jeg ville bare være høflig og tilbyde ham en sofa.

Du har givet ham nogle signaler, der kan misforstås, og du har ikke været god til at sætte dine grænser.

Jamen – jeg vil bare have et nært arbejdsmæssigt forhold til ham og måske blive venner med ham. Hvordan kan han da også tro, at jeg er interesseret i ham? Han må da være over 50 år.

Oktober 1999

Klokken var lidt over otte om morgenen, da jeg satte mig til rette på kontorstolen og tændte for computeren. Mens den startede op, så jeg ud ad mit vindue, hvor solopgangen fik løvet på træerne til at lyse op i flammende farver.

Jeg kunne se, at der var kommet en arbejdsmail til mig. 'Pia, jeg er brændt varm på dig,' var det eneste, der stod i mailen. Den var fra Jørgen ved Kommunen.

Jeg var ved at falde bagover på kontorstolen af forbløffelse. *What, the fuck. Hvad gør jeg?* Panisk prøvede min hjerne at finde på måder, som jeg kunne afvise ham på uden at sætte ham i forlegenhed. Det kunne næsten kun ende ubehageligt.

'Det tager jeg, som et meget stort kompliment. Jeg holder af at have dig som venskabelig samarbejdspartner – både på arbejdet og privat. I begyndelsen, da jeg startede med at arbejde i Hvide Sande, var jeg lidt lun på dig. Det har udviklet sig til, at jeg føler, at vi kan blive gode venner. Det jeg ønsker, er et venskab med dig. Jeg håber, du er interesseret i det.'

Der gik kun et øjeblik så dumpede en e-mail ind i min indbakke. 'Ja – tag det, som et stort kompliment. Jeg synes, du er en rigtig sød, dejlig og dygtig tøs. Tak, fordi du vil være min ven. Gør mig den tjeneste at slette denne mail fra computeren, også fra papirkurven.'

Jørgen og jeg sad overfor hinanden på vores stamcafé og snakkede om den e-mail, som han havde sendt til mig.

»Jeg er forelsket i dag.« Han smilede og så mig kærligt ind i øjnene.

Uroligt rykkede jeg lidt rundt på min stol, mens jeg tænkte over, hvad jeg skulle sige til det. Jeg så tøvende på ham. »Ja. Som jeg skrev til dig, så ser jeg

mere på os som, at vi kunne blive gode venner, og så er vi selvfølgelig samarbejdspartner på jobbet.«

»Det skrev du godt nok, men jeg synes, du har givet mig signaler om, at du er forelsket i mig.« Han kløede sig i det gråsprængte skæg.

»Hvad mener du?«

»Vi har flirtet, og vi har kysset hinanden, og du ville også gerne have mig til at sove hos dig.«

»Jeg har ikke flirtet med dig. Det må være noget, som du har misforstået. Jeg har bare prøvet at være venlig overfor dig, og så har jeg vist, at jeg godt kan lide dig som person. Og det med kysset... Det var dig, der kyssede mig. Grunden til at jeg spurgte dig, om du ville sove på min sofa, var ren høflighed. Det var fordi du havde ladet mig sove på din sofa efter den fest, der var inden, jeg flyttede til byen.«

Jørgens ansigt ændrede sig i takt med at jeg talte. Det var som om alle hans ansigtstræk opgav at holde den selvsikre facade.

»Jeg tror, at det er bedst, at vi venter med at mødes privat, indtil du ikke er forelsket i mig mere,« fortsatte jeg. »Det vil ikke gøre dig godt, at vi bliver ved med at mødes.«

Telefonen ringede. Det var anden gang, at Jørgen ringede til mig, siden jeg afviste ham på caféen.

»Der er ikke mere gnist tilbage mellem mig og min kone. Vi er vokset fra hinanden,« væltede det ud af ham. Jeg troede, at jeg kunne redde vores forhold, men vi er holdt op med at snakke rigtigt sammen mere. Jeg vil gerne snakke, så vi kan redde trådene ud mellem os, men det vil hun ikke, og hvad kan jeg så gøre? Hun har givet op.« Han holdt en pause og lidelsen i hans stemme trængte gennem telefonledningen og frem til mig. »Jeg har besluttet, at jeg vil skilles fra hende.«

Min medfølelse kunne ligge på en 25 øre. Jeg tog en dyb indånding og udbrød: »Jeg synes, det er dybt upassende, at du ringer til mig og fortæller om dine problemer med din kone. Det er noget mellem hende og dig.«

»Jeg synes, du er rigtig god at snakke med. Jeg var ikke klar over, at det var et problem for dig at tale om min kone.«

»Det er meget muligt,« udbrød jeg langtfra overbevist.

En stemme råbte fra et hjørne i mit sind. *Jørgen for fanden – er du fuldstændig tungnem? Jeg sagde til dig, at jeg ikke ville noget, så hvorfor*

bliver du ved med at ringe til mig? Du udnytter mit blide sind og din position.

Jeg trak en dyb indånding og ordene, der kom ud af min mund, var mere modereret. »Da jeg sagde til dig, at jeg ikke ville mødes med dig privat, så var det underforstået, du heller ikke skulle kontakte mig privat. Det overskrider mine grænser.«

»Hvis det er sådan du har det, så skal jeg nok lade være med det,« lød det fodslæbende fra Jørgen.

»Ja, og jeg bryder mig heller ikke om, at du kalder mig 'en lækker flødeskumskage', som du gjorde på arbejdet i mandags. Det er uprofessionelt.«

Jeg lænede mig lettet tilbage i sofaen. *Mon ikke, at han har forstået mit nej denne gang? Hvor er det svært at sige fra! Jeg kan ikke lide at være så konstant, som jeg var i telefonen, men det er den eneste måde, hvorpå jeg kan gøre ham klart, at jeg ikke vil have noget med ham at gøre privat.*

En bekymret stemme kom frem. *Bare han nu også forstår det den her gang. Det er så hårdt at sige fra. Mon han fortsat kan lide mig? Det håber jeg.*

Det er da fandeme lige meget. Han skal holde pikken i bukserne. Han udnytter sin position. Du kan da også lade være med at være så lillepigeagtig og sød. Det er da klart, at en type som ham vil udnytte det.

Undrende så jeg på den håndskrevne kuvert, da jeg tømte min postkasse. *Den skrift kender jeg ikke.* Jeg åbnede brevet med det samme og læste. Brevet var fra Jørgen.

'Jeg kan godt se nu, at jeg har overskredet dine grænser. Min konklusion er, at jeg har jokket grundigt i spinaten. Jeg kan se, at jeg skal holde fingrene for mig selv. Det har jeg taget til efterretning. Tilsyneladende har jeg såret dig så meget, at vi ikke engang kan være venner mere. Venner, det er jo nogen, der kan snakke om alt muligt!'

Det lyder som om han har forstået det, eller har han? Han forsøger at give mig dårlig samvittighed over at jeg ikke ville tale om konen.

Den næste dag kom han forbi mit kontor. Denne gang lagde han ikke op til et knus. Det havde jeg det faktisk ubehageligt med. For at lette stemningen gav jeg ham et knus, men det føltes akavet. Han satte sig på en stol smækkede sine lange ben over kors og begyndte så at tale om et kommunalt projekt, som

han syntes at jeg skulle være med i. Han var fuldstændigt professionel. Da han gik, sagde vi begge pænt farvel.

Jeg stod tilbage med en ambivalent følelse. Jeg havde fået det, som jeg bad om. Han havde ikke afskåret mig arbejdsmæssigt, og han respekterede min beslutning.

Var jeg mon for skrap ved ham? Hvad nu, hvis han ikke kan lide mig mere?

Januar 2000

*»Love me tonight
Det hamre fra den lille boks
Love me tonight...«*

Rocazinos toner flød ud af højttalerne og stemningen til min fest var glædesfyldt og løssluppen. Carsten og jeg sad sammen i sofaen og snakkede om alt og intet, alt imens vores øjne spillede pingpong. Hans mørke, varme øjne var omkranset af tætte, mørke vipper, som fik mig til at tænke på George Clooney. Det gav et sug i min mave, og jeg vendte mit blik hen på min øl på bordet og tog en tår for at aflede mine tanker.

*Tag det nu roligt, Pia. Det er kun anden gang, du er sammen med ham.
Det er bare så svært, for det er over et halvt år siden at jeg sidst mærkede en mands arme om mig.*

Min fornuft masede sig foran: *Du skal nødig ende i et parforhold igen, som ikke er godt for dig. Tag det nu roligt, og lad være med at drikke så meget.*

Om natten sov alle mine gæster på luftmadrasser i lejligheden. Carsten sov ved siden af mig i dobbeltsengen. Hans varme krop lå tæt op ad min. *Det er dejligt. Men også lidt for farligt. Det duer ikke, at vi sover sammen.*

Om onsdagen efter festen ringede Carsten til mig. »Det var en god fest du holdt,« lød det fra ham.

»Tak. Jeg synes også, at den gik meget godt,« svarede jeg nonchalant. Indvendigt hamrede mit hjerte afsted med 130 km i timen.

»Du, øh...« lød det tøvende fra ham. »I lørdags nævnte du, at din bror holder fest på lørdag, og at jeg gerne må komme med. Det vil jeg gerne, hvis du stadig vil have mig med?«

»Du er meget velkommen, Carsten. Jeg synes det var rigtig hyggeligt at snakke med dig i lørdags.« Min stemme afspejlede ikke helt den begejstring, som jeg følte indvendigt, mens mine fødder trippede rundt i en lille dans.

Min fornuft prøvede at trænge sig på: *Tag det nu roligt Pia. Kærlighed og samhørighed er noget, der tager tid at opbygge.*

Jeg tog en svingom med mig selv, mens Rocazinos sang »Elsk mig i nat« afspillede sig i min hjerne.

Festmusikken drønedes ud af højttalerne, mens Carsten og jeg sad i en sofa og så på hinanden med øjne der dansede en intens dans. »Jeg har tænkt en del på dig her på det sidste,« sagde han med en varm og kærlig stemme.

»Jeg har også tænkt på dig. Jeg kan virkelig godt lide dig.« Jeg fugtede mine læber med tungen.

»Da vi mødtes første gang, var jeg meget tiltrukket af dig fysisk, men nu hvor jeg har lært dig bedre at kende, får jeg lyst til at få dig som ven eller kæreste.«

En varme bredte sig i min krop. Han kunne virkelig godt lide mig. »Det er jeg glad for at høre,« lød det fra mig mens jeg holdt hans øjne fast. »Jeg synes også, at vi snakker rigtig godt sammen.«

Ved 3-tiden faldt folk i søvn på madrasser og sofaer i huset. Carsten og jeg lå ved siden af hinanden og kunne høre en stille snorken fra et hjørne i stuen, hvor der sov tre af Jespers venner. Carsten og jeg kyssede hinanden, og mine hænder gik på skattejagt hen over hans bløde hud. Han stillede sig op på sine knæ og trak sin t-shirt op over hovedet. Mine øjne faldt straks på den mørke stribe af hår, der gik som en pil fra hans bryst og ned i hans boksershorts. Og der stod hans stive pik foldet ud, som en tommestok. Den var slet ikke proportional med hans forholdsvis lave højde på 170 cm. Stakåndet trak jeg ham ned til mig og kyssede ham lidenskabeligt. *Jeg vil have ham nu.* Mit underliv bevægede sig rytmisk under ham og sugede hans pik til sig som Bermudatrekanten, der sugede et tankskib ned i dybet. Carsten satte sig op og trak et kondom på sin pik. I min hjerne var der kun en sætning: *Jeg vil have hans pik, og det skal være nu.*

Dagen efter vågnede min fornuft. *Det var sgu ikke smart, at du havde sex med Carsten i går. Hvis han ikke havde taget kondom på, så havde du bollet ham alligevel. Hvad tænkte du på?*

Jeg ved det godt, lød det fra lillepigestemmen i mit indre.

Det gør dig ekstra sårbar, at du har haft sex med ham inden, du ved om han er noget for dig. Der er tegn på, at han ikke er helt færdig med ekskæresten. De mødes som venner hver 14. dag, og hun har møbler opmagasineret i et hjørne af hans stue. Jeg tror ikke, at han er over hende.

Det er bare ikke så nemt. Jeg vil så gerne mærke ømhed og kærlighed – også selv om det kun er en flig af det.

Men Pia. Det er jo ikke kærlighed, hvis han stadig har følelser for sin eks og inderst inde ønsker hende tilbage. Du skal ikke lade dig nøje med noget, der ligner kærlighed.

Du har ret, men hvad skal jeg så gøre?

Lad være med at gå i seng med ham.

Det er trist at være så fornuftig. Jeg vil også leve og tage chancer. Han bliver vel ikke mindre forelsket af, at vi går i seng med hinanden!

I løbet af ugen skævede jeg til telefonen i håb om, at Carsten ringede til mig.

Hvorfor ringer han ikke snart til mig?

Han er nok ved at få kolde fødder, fordi du var fuld i lørdags. Nu har han mistet respekten for dig.

Et selvværd skød op et sted i mit sind. *Hvis det er rigtigt, så er han ikke noget for dig, for det er også en del af din personlighed. Du ville sikkert være rimelig kedelig, hvis du ikke havde passionen fremme en gang imellem. Nu ringer du til ham.*

Beslutsom ringede jeg Carsten op. Han havde været på arbejde i Holstebro hele ugen. Jeg havde malet fanden på væggen. Han var også interesseret i at mødes med mig.

»Du skal erkende, du lavede en fejl, da du gik i seng med Carsten.« Eriks stemme skar gennem lokalet. »Du bruger flirt og sex til at berolige dig selv, og så siger du heller ikke fra overfor folk. Det er fordi du ikke tror de kan lide dig, hvis du viser hvem du er.«

Jeg nikkede velvidende, at han havde ramt hovedet på sømmet. Med bøjet hoved tænkte jeg på, hvor dårlig jeg var til det med mænd. *Du kan da heller ikke finde ud af noget som helst.*

Eriks stemme blev mere blød. »Det vil være godt for dig, hvis du holder dig fra sex og flirten i et år, for så kan vi undersøge, hvad det er, der gør dig nervøs. Du er slet ikke parat til at have en kæreste – højst en ven, der kan udvikle sig til at blive din kæreste.«

»Men jeg kan altså rigtig godt lide Carsten. Jeg har en god fornemmelse af ham, og jeg kan mærke, at han har kærlige følelser for mig.«

»At gå i seng sammen er ikke et udtryk for kærlige følelser, når I ikke kender hinanden ordentligt, og I er berusede. Virkeligheden er, at sex i beruset tilstand er selvdestruktiv!« Han trak vejret dybt, smilede til mig mens han satte sit hoved let på skrå. »Det vil være rigtig modigt af dig, hvis du fortæller ham, du ikke er så god til det med mænd og derfor gerne vil vente med at gå i seng med ham igen, fordi du synes, at det skal være smukt, kærligt og i ædru tilstand.«

»Tanken har strejft mig.« Jeg smilede anerkendende til ham.

Jeg kan godt være modig.

Vi snakkede også om mit forhold til far og Jesper. Desværre kunne jeg næsten ikke huske nogen oplevelser fra da jeg var barn.

»Det er fordi du har fortrængt det,« konstaterede Erik. »Du vil undgå de følelsesmæssige udsving, du har i forbindelse med mænd, når du husker det.«

Carsten var på besøg om lørdagen. Vi gik en tur ved havnen, mens solen lyste på den kolde himmel og tog derefter hjem, og hyggede os med backgammon og nogle dybe samtaler om vores fortid.

Min mave var en knude af angst, da jeg så på ham med store øjne. »Jeg har brændt mig alvorligt i nogle tidligere forhold og har derfor brug for, at vi går stille og roligt frem. Så jeg vil gerne vente med at elske med dig, for jeg vil have, at det skal være smukt, kærligt og i ædru tilstand næste gang.«

»Det er helt i orden for mig. Jeg vil ikke gøre noget, som gør dig ked af det. Selv har jeg ikke oplevet vores sex som følelsesløst. Havde det været det, så havde det kun taget 10 minutter. Det varede over to timer.«

Knuden i min mave løsnede sig, og mit smil prøvede at nå ørerne.

Han så mig tøvende ind i øjnene. »Jeg synes alt for godt om dig.«

Mit smil kunne ikke nå højere op. »Jo mere jeg lærer dig at kende, jo mere, tror jeg, du er en mand lige efter min smag.«

»Jeg har sagt til min eks, at jeg ikke tror, at det bliver os igen. Det kunne hun ikke forstå.«

Der var lettelse i min stemme, da jeg kvidrede: »Det er jeg glad for at høre.«
Han tog en bog ned fra min reol og begyndte at læse et eventyr højt.

Som et barn slugte jeg hvert af hans ord. *Det er der ikke nogen, der har gjort for mig før. Han må være noget helt specielt.*

Vi snakkede videre, og jeg var som modelervoks i hans hænder. Han rejste sig og så på mine CD'er. »Jeg kan se, at vi har noget af den samme musiksmag,« bemærkede han, mens han satte en CD af Anne Linnet på anlægget:

*»...Pas på, at ilden i mig ikke bliver tændt
Vi kunne begge to meget nemt blive forbrændt
Men det er ikke let, for du er så smuk og dejlig.«*

Han satte sig ved siden af mig igen. Hans arm lå bag om min nakke, og vores øjne mødtes til tonerne fra Anne Linnet.

Selvom Carsten tog hjem den næste dag, var han uafbrudt hos mig i mine tanker. Det var på sin vis dejligt at være forelsket igen. Jeg svævede på en lyserød sky, men samtidig var mit indre i oprør.

Pas nu på med at forhaste dig. Du skal nødig skræmme ham væk ved at være alt for omklamrende.

*Han er bare så vidunderlig. Jeg har lyst til at sluge ham med hud og hår.
Kom nu tilbage til virkeligheden. Du kender ham ikke endnu.*

Mit indre boblede af følelser for Carsten. De skulle bare ud. Han skulle høre hvordan jeg havde det, så jeg sendte et kort til ham, hvor der stod, at jeg var vild med ham.

Februar 2000

»Tak for dit kort,« lød det neutralt fra Carsten i telefonen.

»Selv tak. Jeg er forelsket i dig,« svarede jeg forventningsfuldt.

Hans stemme lød næsten trist, da han svarede: »Det har jeg ikke været i nogen i meget lang tid.«

Jeg holdt op med at trække vejret, og mine tanker samlede sig i store bogstaver over mit hoved. *Du har fejlbedømt situationen og tolket jeres møde i forgårs som om han også var forelsket i dig. Satans. Han har dig i sin hule hånd.*

Under resten af samtalen skiftede min sindsstemning om til bakgear. Følelserne skubbede jeg hen i et fjernt hjørne i min bevidsthed.

Jeg lagde røret på, og min tristhed gjorde luften omkring mig tung. *Jeg troede, at der her var min mulighed for at få kærlighed. Nu har jeg ødelagt det hele ved at sige de famøse ord. Bare jeg ikke har skræmt ham væk.*

Jeg havde ikke skræmt Carsten væk. Der gik et par dage, så ringede han og inviterede mig på besøg. Håbet klingede i mit indre. *Måske kan det blive til noget mellem os, hvis jeg er tålmodig nok. Jeg vil i hvert fald gøre mit til, at det bliver en romantisk aften.*

Efter 2 timers kørsel var jeg i Aarhus. Jeg havde lige sat mig i sofaen i Carstens stue, da det ringede på døren. Det var en kammerat, og Carsten inviterede ham indenfor.

Kammeraten satte sig i en lænestol og begyndte at snakke. Jeg sad stille på sidelinjen og hørte på snakken mellem de to mænd, som mest af alt var kammeratens konstante monolog, som udelukkende var møntet på Carstens ører. Timerne gik. Hvor jeg før sad og smilede og virkede som om jeg lyttede

interesseret til den konstante talestrøm, som var mig totalt irrelevant, stivnede mit smil, og jeg vred mig på stolen.

Det er da fandeme utroligt så uhøflig, den mand er. Han har ikke snakket til dig én eneste gang. Sådan en idiot.

Det er sgu da værre med Carsten. Han sidder bare der og nikker og smiler. Han er fandeme en dårlig vært. En værre vatarm, der ikke tør bede vennen om at gå. Du skal ikke finde dig i det her, Pia. Det er ikke i orden, at han behandler dig sådan. Jeg var så vred, at jeg ikke kunne se på Carsten mere, for gjorde jeg det ville jeg brække mig i afsky.

Tag det nu roligt. Der er ingen grund til at hidse sig sådan op. Han går nok snart. Jeg besindede mig og havde på grund af talestrømmen rigelig tid til at tale mig selv til ro.

Da kammeraten gik efter 2 ½ time, sagde jeg roligt: »Dig og mig, vi har en aftale her i aften. Af respekt for mig, så synes jeg, du skulle have bedt din kammerat gå efter en times tid.«

»Det kan jeg godt se, men vi havde ikke set hinanden i en måned, og han havde kørt 20 km for at besøge mig, så... Jeg ville ikke søre ham ved at bede ham om at gå.«

Der er ingen grund til, du hidser dig sådan op, lød en kritisk stemme fra mit indre. Er du ude på at jage ham væk?

»Ja, det er ikke nemt,« lød det blødgørende fra mig. »Jeg ville også have svært ved at sige fra i sådan en situation.«

Vi hyggede os i de få timer der var tilbage af aftenen, og om natten puttede vi sammen. Lillepigen havde taget den forreste plads i min hjerne. *Jeg er så bange for at skræmme ham væk, for jeg kan så godt lide ham. Det er godt, at han er overbærende overfor mig.*

Erik så bestemt på mig, da jeg fortalte ham om mine følelser for Carsten. »Du skal lade være med at se på mænd som potentielle kærester.«

»Det er svært.«

»Jeg har dig mistænkt for at du tror, du er forelsket, hvis du godt kan lide den følelse, der kommer inde i dig, når Carsten gør eller siger noget, som du godt kan lide.«

»Det tror jeg faktisk, du har ret i,« nikkede jeg.

»Det er ikke fordi jeg mener, at det var forkert af dig at fortælle Carsten, du er forelsket i ham, for på den måde fandt du ud af, hvordan han havde det, og nu bliver du i stand til at forholde dig til det.«

»Hvordan går det på dit arbejde?«

»Det går udmærket. Bestyrelsen har givet mig frie hænder til at styre og planlægge projekter selv. Det er rart, at jeg ikke skal have forretningsudvalgets godkendelse hver gang.«

»Hvad med Jørgen? Det er et stykke tid siden du sidst talte om ham.«

»Jeg ved det ikke.« Jeg så ned på mine fingre, der fingererede med min bluses sømkant. »Jeg synes, at han opfører sig mere professionelt nu, men det er ikke til at vide med ham. Det er ikke så lang tid siden, at han kom hjem til mig med en flaske rødvin. Der blev jeg godt nok noget paf. Jeg tror, at han forventede at jeg lukkede ham ind, fordi han havde den flaske. Det gjorde jeg ikke. Men så gav han mig flasken og sagde, at jeg bare kunne beholde den.«

»Han prøver stadig at komme ind på dig.« Eriks stemme var skarp, da han fortsatte. »Du skal under ingen omstændigheder tage imod noget fra ham.«

»Men det var noget svært, nu hvor han stod der, og havde sat flasken fra sig.«

»Hvis det havde været mig, der var dig, så ville jeg vredt have sagt til ham, at jeg fandeme ikke ville have hans rødvin.«

Efter et møde på Kommunen kørte Jørgen og mig hen til Lyngvig Fyr, og på gåturen fra fyret og hen til bilen trak han et dokument op af sin taske, som han rakte mig.

»Jeg har læst den her afhandling om det at være forelsket. Når man bliver det, så skyldes det mange gange, at man mangler noget i sit liv, som giver én glæde. Det er sådan jeg har det. Jeg er ikke lykkelig i mit ægteskab. Det er virkelig en interessant afhandling. Du må gerne få den her kopi, hvis du vil? Jeg har fremhævet noget af det, som jeg synes er specielt interessant.«

Tøvende overvejede jeg, hvordan jeg skulle reagere. *Det er ærligt talt noget anmassende, at han på den måde pådutter dig sin forelskelse. Ærligt talt, så skal han selv kunne rumme sine følelser. De kommer ikke dig ved.*

Det lyder nu, som et interessant dokument. Lidt nysgerrig er jeg vel.

Jeg tog dokumentet og svarede: »Jeg er faktisk ulykkelig forelsket i en fyr, som jeg mødte for et stykke tid siden, så jeg må indrømme, at det kunne være interessant at finde ud af, hvorfor man reagerer som man gør. Det er jo en form for sindssyge.«

Jeg så ikke Jørgens reaktion. Jeg var allerede opslugt af dokumentet.

»Du skal ikke mødes med ham i omgivelser, hvor du kan blive sårbar. Aldrig!« udbrød Erik vredt. »Han har overskredet dine grænser og vil gøre det igen. Giv ham ingen chancer for at såre dig igen. Du har svært ved at se, hvor du kan blive såret, og du har svært ved at beskytte dig selv.«

»Okay. Jeg er godt nok også lidt bange for, at han suger mig ind i noget, jeg ikke har lyst til.«

Erik nikkede til mig og sagde så: »Du vil gerne have mere selvtillid, og det får du kun, hvis du passer på dine grænser. For hver gang, du beskytter dig selv og siger fra, vokser din selvtillid.«

Jeg gør virkelig mit bedste, men alligevel så falder jeg i igen og igen,« peb jeg. »Nogle gange er jeg ikke i tvivl om, at mænd overskrider mine grænser, men andre gange, så bliver jeg usikker på, om det er i orden at jeg siger fra. Jeg vil ikke virke sart eller aggressiv, og så er jeg nok også bange for, at hvis jeg siger fra at så kan de ikke lide mig mere.«

»Når du siger fra, er det netop, at du viser hvem du er, og hvad du står for. Kan en mand ikke lide, du siger fra, respekterer han dig ikke og er derfor ikke god for dig.«

Februar 2000

Der var en let knasen i røret, da Carsten tog røret, og i baggrunden kunne jeg høre en lys stemme sige noget til ham. *Shit. Han er ikke alene.* »Det er Pia.«

»Jeg har min eks på besøg her i aften,« kom det tøvende fra ham. »Vi sidder og spiller kort.«

Med påtaget venlighed svarede jeg: »Nåh. Det lyder da hyggeligt. Men vi kan også bare tales ved.« Jeg havde det ubehageligt og ønskede bare at afslutte vores samtale hurtigst muligt.

Mørket og tristheden sænkede sig over mig. *Det er på tide, at jeg erkender, at han ikke er forelsket i mig. Når det gælder mænd og kærlighed, er jeg en ulykkesfugl. Jeg higer efter kærlighed, men får manglende interesse. Hvad er der galt med mig og dem jeg møder?*

Jeg tror ikke, at det bliver ham og mig. Jeg bryder mig heller ikke om, at han er ven med sin eks, og at han er så meget sammen med sine venner. Ved ham vil jeg komme i sidste række.

Det er som om jeg kun møder mænd, der er følelsesmæssigt utilgængelige. Måske skal hele mit liv være en søgen efter en mands kærlighed.

Min tristhed var som en overskyet nattehimmel på landet. *Livet er for hårdt til, at jeg kan klare det. Ingen kan elske mig. Ingen kan rumme mine triste følelser. De vil forlade mig, hvis jeg for alvor viser, hvem jeg er, for hvordan kan man være kæreste med én, der har så mørkt et sind?*

Jeg har sådan brug for kærlighed. Jeg kan snart ikke mere. Livet er en kamp for mig.

Men Pia, det bliver bedre, for du gør noget, for at det bliver bedre. Foråret er på vej. Det giver lysere sind, og byen bliver fyldt med liv, musik og glade mennesker, som du kan opsøge.

Jeg rettede ryggen. *Gu vil jeg klare det her lorteliv. Jeg vil og skal nok få det, som jeg vil have det. Hvis der er noget, jeg er, så er det udholdende og målbevidst, og det er det, der skal til. Nu drejer det sig om, at jeg får Carsten ud af mit hoved og bevarer min selvrespekt. Jeg vil lære at jeg ikke har brug for en mand for at være ok.*

Erik – lær mig det hurtigt! Jeg bliver sindssyg af det her.

Carsten ringede den næste dag. Vi snakkede om, hvad der var sket siden sidst.

Jeg forsøgte at holde samtalen på et small-talk-niveau, så samtalen blev hyggelig uden at blive følelsesladet: »Jeg har lige været på fiskerestaurant nede ved havnen for at spise frisk makrel. Det smagte fremragende.«

»Det er også lige noget for mig. Jeg kan godt lide at gå på fiskerestaurant.«

Efter en pause, hvor ingen af os sagde, noget, fortsatte han: »Jeg har hørt fra en af mine venner, at du var på kro forleden. Kunne du være i fred for havnearbejderne?«

Hans spørgsmål overraskede mig, og jeg ignorerede den mulige alvor i hans spørgsmål. Hvis han var interesseret i mig, måtte han vise det. Med latter i stemmen svarede jeg: »Det var sjovt at være på kro, men der var nu ikke nogen havnearbejder, som slog benene væk under mig.«

Carsten skiftede emne, og efter lidt tid klingede samtalen af.

»Nu må vi se om vi snakkes ved,« kom det spørgende fra ham.

»Det synes jeg da. Det kunne være hyggeligt.«

En uge senere ringede jeg til Carsten, og vi havde en hyggelig snak om ufarlige ting som trærens og et tegnekursus som jeg var startet på. Nu ventede jeg så spændt på, hvornår han ville ringe til mig. Der gik 14 dage, og han ringede ikke.

Kan det blive mere tydeligt? Spørgsmålet er, om det hele ikke bare er ved at ebbe ud. Jeg tror, jeg holder gang i forholdet, og nu, hvor jeg kører det hele i hans tempo, kan jeg se, at han ikke er interesseret i mig.

Jeg besluttede mig for at ringe ham op. Vi snakkede lidt, og så væltede det ud af mig: »Hvordan kan det være, du ikke har ringet?«

»Jeg tror vi vil to forskellige ting.«

»Hvad vil du da?« spurgte jeg konfronterende.

»Ingenting.«

Der blev en pause i snakken. Atmosfæren mellem os var anspændt, da jeg sagde: »Jeg er ikke interesseret i noget forhold mere, og jeg har også forstået, du ikke er nok interesseret i mig.«

Det var nu ikke fordi jeg ikke ville lære ham bedre at kende, men jeg kunne godt mærke hvilken vej vinden blæste. »Vil du stadig tale med mig en gang imellem?« sagde jeg med en selvsikkerhed, som jeg ikke følte.

Tøvende brummede han: »Det vil jeg godt.«

»Jeg vil kun, hvis du er interesseret i det.«

»Jeg er interesseret.«

Hans stemme virkede ikke overbevisende på mig. »Næste gang synes jeg, du skal ringe til mig.«

Juli 2000

Susanne og jeg sad i hver vores længe af min hjørnesofa med cola light og en slikskål lige ved hånden. Det var maksimal hygge.

Susanne smilede underfundigt. »Det bliver spændende at se om der er nogle lækre fyre i Hvide Sande.«

»Jeg tror ikke lige, der er nogle lækre nogen blandt dem, der bor her fast. Jeg har i hvert fald ikke mødt nogen,« lød jeg opgivende. »men der er nok en hel del fra Aarhus og Herning i byen, så mon ikke der er nogle lækre eksemplarer blandt dem.«

Susanne så skælmisk på mig. »Men nu er det jo ikke nok, at de er lækre.«

»Nej. Jeg holder også fuldstændig lav profil. Ingen sex her. Jeg vil lære en fyr at kende stille og roligt, så jeg kan finde ud af, om han er noget for mig.«

»Jeg gider ikke have sex og så bare se fodsålerne af manden bagefter. Jeg vil have kærlighed.«

Tørt udbrød Susanne: »Ja, sex har du da vist også fået rigeligt af gennem årene.«

»Og det skulle komme fra dig,« grinede jeg.

»Var der ikke noget med, at du engang journaliserede alle de mænd, som du havde sex med?«

»Du mener min bolleliste,« udbrød jeg. Jeg blev jo nødt til at have styr på mændene, ellers kunne jeg jo ikke huske dem fra hinanden,« grinede jeg.

»Nogen af dem kunne jeg bestemt godt have undværet.«

»Hvad skrev du i den der bolleliste?«

»Jeg vil lige understrege, at jeg ikke gør det mere, men da jeg var yngre, vurderede jeg dem på 13-skalen. Om de var gode elskere, og hvor lækre de så ud. Det var langt fra altid de mest lækre fyre, der var de bedste elskere, men det ved du nok alt om. Ja, og så skrev jeg lidt kommentarer ned om dem.«

»Som hvad?«

»At jeg ville trøstes, men fik pik, eller det kun blev til 3 ryk og en aflevering.«

»Det lyder vulgært.«

»Ja. Det var det vel også...« Jeg så alvorligt på hende. »men jeg tror egentlig, at det var en måde, hvorpå jeg kunne skabe lidt distance til mændene, for det var langt fra alle sammen, der var søde ved mig. Det var jo faktisk sådan, at jeg mange gange troede, at jeg havde fundet en mand, der var helt vild med mig, men efter en omgang sex eller masse af sex, så var hans interesse for mig pludselig, pist, borte.«

»Det kender jeg godt.«

»Jeg kan simpelthen ikke forstå, hvorfor jeg ikke kan fastholde fyrenes opmærksomhed, når jeg har været i seng med dem,« udbrød jeg, som en såret antilope, der havde oplevet en løves klør på sin ryg. »Jeg vil jo bare have opmærksomhed og kærlighed. Hvad gør jeg forkert? Hvad er der ved mig, som de ikke kan lide?«

Lige så hurtigt, som jeg kunne blive trist, lige så hurtigt kunne jeg blive fyldt af optimisme og håb, og det var jeg, da Susanne og jeg gik ned af trapperne til et af de lokale dansesteder i Hvide Sande. Britney Spears »I did it again« bragede os i møde, og den lette, friske sommervind udenfor blev afløst af en hed og fugtig luft, som smøg sig om os som kærtegn i sommernatten.

Der var en vrimmel af unge, smukke mennesker, som enten slangede sig til Britneys musik på det overfyldte dansegulv eller drak deres drinks ved baren. Der blev grinet ved cafébordene og kysset i krogene, mens mænd og kvinder kastede sultne blikke rundt i lokalet. Det var som et stort tagselvbord, hvor nogle retter grådigt blev øst op på tallerkenen, mens andre retter, blev ignoreret.

Vi fik mast os ind på et par pladser ved et cafébord, hvor der var direkte udsigt til de vuggende kroppe på dansegulvet. Jeg scannede lokalet for interessante mænd, og konstateret skuffet, at der ikke umiddelbart var nogen, som jeg fandt interessant. »Hvad synes du om det her sted?« råbte jeg til Susanne, som sad lige ved siden af mig:

»Det er udmærket. Det lader til, at musikken er god,« næsten skreg hun tilbage.

Vi havde ikke været på dansestedet så lang tid, da der pludselig stod en fyr foran mig. Han strøg sit lange lyse pandehår væk fra sit ansigt, mens han brølede: »Har du lyst til at danse?« Jeg så op på hans ansigt. Hans øjne lyste op som det lange lys på en bil, og i mundvigen anede jeg et frækt smil.

»Jo, det vil jeg gerne,« svarede jeg, mens jeg så ham direkte ind i øjnene, og mine lange øjenvipper bevægede sig i slowmotion. Jeg smøg mig ud fra min sofaplads, krængede min tætsiddende røde sommerkjole ned mod mine knæ og tog hans hånd i min.

Til rytmerne af Melanie C, Aqua og Bloodhound Gang bevægede vi os som to latinamerikanske dansere. Min interesse var vakt. *En mand der kan bevæge sig sådan. Han kan få mit hjerte til at banke, eller er det en puls i mit underliv, jeg kan mærke?*

Mange danse og højlydte samtaler senere råbte han ind i mit øre: »Det er ved at være sent. Skal vi ikke tage hjem?«

»Jo, det er nok en god ide. Susanne er også taget afsted med ham der sejleren.«

Han så spørgende ind i mine øjne: »Vil du gerne have, at jeg følger dig hjem?«

»Det vil jeg da gerne.« Jeg tøvede kortvarigt. »men er det ikke en omvej for dig?«

Hans øjne fulgte mine røde læbers bevægelser. »Nej. Det går nok.«

Mens solopgangen lyste Hvide Sandes gader op, snakkede vi om vores ønsker for livet, og hvem vi var. Da vi kom til min opgang, tog jeg mine arme om hans liv og så jeg ham dybt ind i øjnene, mens jeg sagde: »Tak fordi du fulgte mig hjem. Jeg vil meget gerne mødes med dig igen.«

»Jeg vil også gerne møde dig igen.«

Jeg gav ham et lidenskabeligt kys, som gav mig kuldegysninger, der bredte sig fra nakken og ned til mine bare ben. »Vi ringes ved i morgen,« lød det fra mig som en kat der lige havde smagt fløde, for første gang. Jeg vendte mig bort fra ham og gik ind i trappeopgangen. Døren smækkede i og jeg svævede op ad trapperne.

Sent om formiddagen dukkede Susanne op i lejligheden. Jeg anrettede en brunch, og så gik snakken ellers:

»Du gik tidlig i går,« sagde jeg og tog en bid af et stykke franskbrød.

»Vi syntes, at der var en del larm, så vi tog ned til hans båd og snakkede.«

»Det var vist ikke det eneste I gjorde,« sagde jeg med et glimt i øjet.

»Vi har aftalt at mødes inde i byen i aften. Men hvordan gik det egentlig med dig, og, var det ikke Morten, han hed, ham du dansede så meget med? Var han noget for dig?«

»Det tror jeg.« Jeg smilede drømmende. »Han er rigtig sød, og han kysser og danser godt, og så virker han som en mand, der har styr på sit liv. Han har en høj uddannelse, og så er han faktisk selvstændig. Han har et firma sammen med et par kammerater.«

»Det lyder da meget godt, men hvorfor er han så ikke et forhold?« Susanne så skeptisk på mig.

»Det er vist et par år siden, han sidst havde et forhold, men han har faktisk været gift i 15 år og har 2 børn.«

»Okay. Så må han da kunne finde ud af det med forhold,« konkluderede Susanne.

»Ja, det må jeg formode.« Eftertænksomt så jeg over på Susanne. »Jeg kan godt lide, at Morten er en moden mand, for jeg gider ikke de mænd, der bare tænker på sex.«

Hen ad eftermiddagen ringede Morten til mig. Jeg tog røret og kiggede ud ad stuevinduerne, hvor parkeringspladser og affaldscontainere fyldte op og sparsomme græsarealer og få ahorntræer udgav sig for at være natur.

Efter ganske lidt smalltalk spurgte jeg håbefuldt Morten: »Hvad siger du til, at vi mødes? Måske senere i dag?«

»Jeg er lidt forelsket i dig, og du tænder mig, men...« Han trak vejret dybt, og en frygt for at blive afvist skød op i mig. »Jeg vil ikke mødes med dig, når der ikke er sex med i billedet.«

»Hvad siger du?« lød det målløst fra mig, mens jeg bekymret skuede over til Susanne, der sad i sofaen.

»Du tiltrækker mig meget. Jeg kunne være gået i seng med dig efter 10 minutter.« Han sukkede dybt og fortsatte: »Jeg gider ikke spille min ferie på at holde i hånden. Så vil jeg hellere drikke sammen med gutterne.«

Min opfattelse af Morten passede ikke med det billede, han gav mig nu. Jeg var forbløffet. *Hvor må jeg have været blind i går.* Jeg satte mig på kanten af sofaen.

»I går ophidsede du mig med dine kys, og så gik du bare op i din lejlighed. Det var uhøfligt. Du kunne godt have inviteret mig på en øl, nu hvor jeg havde fulgt dig hjem.«

Et hav af følelser inde i mig kæmpede for at komme ud. *Pisser han på mig, eller hvad?*

Jeg slog paraderne op. Brysk udbrød jeg: »Hvis det er sådan, du har det, så er der ikke noget at gøre ved det.«

»Jeg har fuldstændigt misforstået, hvem han er,« sagde jeg til Susanne, mens tårerne skød op i mine øjne.

»Han vil ikke mødes med mig, fordi jeg ikke vil have sex med ham? Han sagde, at han ikke ville spille sin ferie på at holde i hånden.«

»Han lød ellers som en sød og reel fyr.«

»Ja, ikke? Og han gav mig så mange komplimenter i går. Jeg var overbevist om, at han var totalt skudt i mig, og jeg troede virkelig, han var en moden og fornuftig fyr.« Jeg så ned på mine hænder, som prøvede at rulle en pølse af kanten af min t-shirt. »Men det tyder det ikke på, at han er.«

»Det kan han godt stadig være, men måske er det bare som han siger, at han ikke vil noget seriøst, mens han har ferie.«

»Jeg synes nu godt, at han kunne mødes med mig, men det ønsker han ikke uden sex. Det må jeg respektere.« Jeg løftede mit ansigt brat og fortsatte med en bestemthed i stemmen: »Men jeg vil bestemt ikke gå i seng med ham for at holde på ham. Når vi er i byen i aften, så hilser jeg kun på ham, hvis jeg ser ham. Han skal ikke tro, at jeg løber efter ham.«

Inderst inde pirkede lillepigen til mig. *Han kan stadigvæk være den rette for mig. Bare jeg møder ham, og at han ikke kan lade mig være.*

Nej, det går ikke. Det er bedst for dig, at du glemmer alt om ham.

Susanne og jeg var lige kommet ind på det samme dansested, som vi var på natten forinden. Vi havde endnu ikke fundet en plads, da Morten kom hen til mig. Jeg så afmålt på ham. Han så pludselig mindre ud og var heller ikke så tiltrækkende mere. Han lignede en cockerspaniel, da han så på mig med sine bedende øjne. »Pia. Du må undskylde.« Jeg var ikke mig selv, da jeg ringede til dig. Jeg var et dumt svin.« Han prøvede at tage min hånd og give mig et kys. Det afviste jeg. Jeg var kold.

»Jeg har så dårlig samvittighed over alt det, jeg sagde til dig i telefonen. Det er ikke sådan jeg er.« Hans ansigtstræk var bløde, og hans kropssprog var opgivende. »Det er også fordi mine venner, de drillede mig, da jeg kom hjem fra byen. Det lod jeg mig gå på af. Det var forkert, for jeg er vild med dig. Jeg kan ikke huske, at jeg har mødt en kvinde som dig før. Det vil jeg ikke ødelægge. Giv mig nu en chance for at vise, at jeg er en ordentlig fyr. Lær mig at kende, så er du ikke i tvivl.«

Jeg var som en isskulptur, som smeltede af hans kærlige ord. *Jeg tror på ham. Han fortryder virkeligt.* »Okay. Jeg tilgiver dig.«

Atmosfæren mellem os ændrede sig i det øjeblik. Jeg gav ham et let kys på munden og Brødrene Olsens, »Fly On The Wings Of Love,« bragede ud af højttalerne og inviterede os på dansegulvet. Vores hjerter og kroppe blev forenet i dansen, og pist, væk var mine betænkeligheder. Hele natten overøste han mig med knus og komplimenter, og han var så sød og kærlig overfor mig.

»Forelskelse er et stort ord, men jeg er vild med dig,« sagde Morten ømt, mens han strøg et usynligt hår væk fra mit ansigt.

Juli 2000

Morten og jeg gik med armene om hinanden mens vi snakkede og indimellem standsede op for at kysse. Jo nærmere vi kom min lejlighed, jo mere voksede den dårlige samvittighed inde i mig. *Det var også lidt ringe af mig, at jeg ikke inviterede ham på en øl sidste gang. Nu hvor Susanne sover hos ham sejleren, så kan jeg da godt invitere ham indenfor.*

»Hvad siger du til at komme med op og få en øl?«

Han smilede og svarede mig med et kys. Der var en behagelig stemning mellem os, da vi satte os tæt op af hinanden i min sofa med hver sin øl.

Hans blå øjne lyste intenst, mens han så på mig. »Jeg er simpelthen så vild med dig.«

»Jeg er også vild med dig.« Et stille smil trak op i mine mundvige. »Hvornår var du egentlig sidst i et forhold?«

Han så tænksomt op i loftet. »Ja, det må vel være 2,5 år siden.«

»Det er 1,5 år siden jeg var i et forhold. Det varede 2,5 år, men vi havde kendt hinanden en del år forinden. Men jeg er klar på at få et forhold igen. Ham og jeg passede ikke sammen.«

»Jeg har efterhånden været single længe nok nu, og finder jeg den rette kvinde, så er jeg også klar til at blive gift igen.« Han holdt en pause, mens jeg håbefuldt svømmede ind i hans øjnes blå hav.

Måske er jeg den kvinde. Jeg kyssede ham, og varmen fra hans kys fik mig til at føle mig som en trettenårig pige.

Vi snakkede, som var der ikke andre end os i verden, og jeg havde slet ikke lyst til, at natten skulle ende. *Det her øjeblik skal vare ved. Alt er som det skal være. Han er bare perfekt.*

Med en varm stemme sagde jeg: »Du må gerne sove her i nat. Så kan vi putte sammen.«

»Det vil jeg meget gerne.« Han lignede en teenager, der havde fået forhøjet sine lomme penge. Vi kyssede hinanden, og der gik ikke lang tid, før vi gik ind i soveværelset og lagde os i min dobbeltseng.

Det var dejligt at mærke hans arme omkring mig. *Han er fuldstændig vild med mig. Hvor er det skønt. Jeg er også helt skudt i ham.*

Han opfører sig virkelig pænt og respektfuldt. Lige en mand for dig. Så vis ham nu, du sætter pris på det.

»Jeg vil gerne have sex med dig,« hviskede jeg.

Vi havde sex mange gange den nat. Han virkede nærmest umættelig. Han var også meget tændt på, at jeg skulle sige en masse rosende ord om hans pik. Det havde jeg ikke prøvet før, så det krævede lidt overvindelse fra min side. Heldigvis så slikkede han mig så det gav rystelser i Marokko.

Da Morten var gået den næste dag, summede jeg over, hvordan jeg havde opført mig om natten.

Det var godt nok lige lovlig hurtigt, du gik i seng med Morten. Det var bare fordi han var vild med dig.

Det var ikke meningen, men han var bare så sød.

Hm, jeg synes, at han virker som om han er meget fokuseret på sex.

Men han er også kærlig og moden, og så er han opmærksom på mine behov.

Mistroisk kom det fra højre: Ja, dine seksuelle behov.

Det er garanteret bedre, når han er ædru.

Min telefon ringede. Jeg tog forventningsfuldt røret i håb om, at det var Morten igen. Vi havde snakket sammen et par gange siden han var i Hvide Sande.

Det var Morten.

»På fredag tager børnene og jeg på campingtur, men jeg har noget arbejde i Skjern på torsdag. Hvis du har lyst, kan jeg komme forbi efter arbejde. Jeg vil gerne lære dig bedre at kende.«

Han vil lære mig at kende. Min mave boblede af begejstring.

»Hvis du ikke ønsker, at jeg overnatter hos dig, så er det helt fint, så kører jeg bare hjem bagefter.«

Så er det ikke bare sex, han tænker på.

Du bliver nødt til at sige, at han kan sove hos dig. Det er alt for lang en køretur, hvis han skal køre fra Hvide Sande til Aarhus den næste morgen.

»Du må meget gerne komme på besøg. Det kunne være rigtig hyggeligt at få snakket sammen og lære hinanden bedre at kende. Du må også gerne overnatte. Men er det ikke nemmere for dig, hvis jeg kører til Aarhus og besøger dig? Jeg har jo ferie endnu, og masse af tid til rådighed. Det vil være nemmere for dig, når du skal på arbejde.«

Der blev kortvarigt tavst i røret. »Jeg ved nu ikke rigtig. Jeg har ikke så mange møbler, og så er jeg kun halvt færdig med at male soveværelse.«

»Ved du hvad? Det går jeg slet ikke op i. Det vigtigste er, at du er der.«

»Det må vi lige se på. Nu må vi først se, om jeg kan på torsdag. Det ved jeg om et par dage, så lad os lige snakkes ved om det.«

Bare han ikke ombestemmer sig. Bare han stadig kan lide mig. Jeg må passe på med, at jeg ikke siger noget dumt.

Okay, skru nu forventningerne ned. Måske kan han alligevel ikke på torsdag. Så bliver jeg godt nok skuffet.

Jeg tog et glas cola light og satte mig på en cafestol på altanen. Solen skinnede fra en skyfri himmel, og mens jeg badede i solen, løb mine tanker løbsk.

Hvis det bliver til noget alvorligt mellem mig og Morten, så bliver jeg bonusmor til to børn.

Min vejtrækning stoppede kortvarigt. *Shit.*

Selvfølgelig ville det være bedst, hvis der ikke var børn, men det er der nu engang. Se nu om du kan lide faren. Kan du det, så kan du stille og roligt møde børnene og se, hvordan det går.

Jeg er også spændt på at se, hvor meget tid han har til at lære mig at kende. Ham og hans ekskone har nemlig delt forældremyndighed. Jeg vil også sige til ham, at jeg gerne vil have børn, og så er det spændende at se...

Jeg stoppede mig selv. *Jeg ved godt, du gerne vil tro på, at du endelig har mødt den rette. Det ville også være vidunderligt, men det har du ingen mulighed for at se endnu. Måske passer I overhovedet ikke sammen. Du er godt på vej til at forelske dig i den, du håber han er. Vågn op og se på ham, som han virkelig er, lær ham at kende, og lad for Guds skyld være med at tænke fremtid.*

I morgen er det torsdag, så det kunne være rart at vide, om Morten kommer. Jeg satte mig til rette på en spisestol ved siden af telefonen og ringede ham op.

Bare han ikke har fortrudt. Det er så ubehageligt, at jeg ikke ved, hvad der kommer til at ske.

»Kommer du i morgen?«

»Jeg kan ikke alligevel. Vi skal have et bestyrelsesmøde om aftenen.«

Skuffelsen fyldte mig. »Jeg ville ellers gerne mødes med dig, inden du tager på ferie med dine børn.«

Hans tone var afvisende: »Jeg har meget om ørene, så lad os tale sammen efter ferien.«

Da jeg afsluttede samtalen, kunne jeg mærke, at min krop var meget urolig, og mine tanker var på kollisionskurs. Jeg ringede til Susanne, mens jeg tegnede hidsige trekkanter på en regning, der lå ved telefonen.

»Jeg vidste selvfølgelig godt, at der var en risiko for, at aftalen gik i vasken. Jeg kunne bare ikke mærke på ham, at han også syntes, det var træls. Faktisk virkede han lidt sur på mig. Det kan jeg ikke forstå. Jeg ville jo bare gerne lære ham at kende. Jeg pressede ham jo ikke til noget. Går jeg for hurtigt frem?«

»Nej. Det synes jeg ikke. Du viser da bare din interesse.«

»Jeg synes også bare, at jeg var ærlig om, at jeg gerne ville se ham, for ellers går der 3 uger før vi kan ses, fordi han har ferie med sine børn.« Regningen var efterhånden plastret til med trekkanter. Skeptisk fortsatte jeg: »Jeg kan godt være i tvivl om, hvor interesseret han er i mig. Måske skal jeg bare lade det hvile og lade ham ringe til mig på et tidspunkt. Bliver det til noget mellem os, så bliver der det. Bliver der ikke, så vil jeg ikke spille resten af min sommer på at vente på ham.«

»Jeg synes ikke, du skal droppe tanken om, at det kan blive jer to. Hvis han virkede lidt mystisk, da I snakkede sammen, så kan det skyldes, at han har travlt på arbejdet og er ved at planlægge sin ferie.«

Mistroisk hørte jeg på Susanne. »Det kan godt være, du har ret. Jeg ved ikke, hvad jeg skal tro.«

Efter en uges afslappende ferie hos mine forældre i Skive kom jeg hjem til min lejlighed. Min telefonsvarer blinkede rødt, så jeg trykkede på afspillerknappen. Det var Morten, som gerne ville tale med mig.

»Dejligt at høre fra dig,« lød jeg glædesfyldt efter at have ringet ham op. »Jeg glæder mig til, at vi kan ses igen.«